

LÊ TẤN HIỂN

NHÓM

ĐẶC NHIỆM

NHÀ

C21

TRUYỆN THIẾU NHỊ

TÌM KIẾM "XUỐNG ÂM PHỤ"

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI 1996

Trong tập này, các bạn sẽ thấy tài bắn chun trong lớp của "xạ thủ" Tùng "khểnh" được áp dụng vào điều tra vụ án như thế nào. Cũng thuộc loại "siêu" đấy! Chả thế mà viên đạn tương trúng... chân ông chủ Phôtôcopy. Còn chàng "mặt già" nhà ta, vì quá đa nghi và cẩn thận, nên đã "khóa" luôn chân của hai trinh sát đồng bọn. Truyện xảy nhiều bất ngờ, thú vị.

Đón đọc tập sau:

"*Vụ án cái mặt nạ*" với chiến công "đánh lể" rất nghiệp vụ của ba chàng trinh sát... ăn may.

NHÓM
ĐẶC NHIỆM
NHÀ

G21

Giá : 3500 đ

LÊ TẤN HIỂN

ul.g

**NHÓM ĐẶC NHIỆM
NHÀ C21**

Bộ truyện dài nhiều tập

TÌM KIẾM "XƯỞNG ÂM PHỦ"

**NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI
HÀ NỘI 1996**

Sáu chàng trình sát đặc nhiệm xếp hàng một chạy về nhà nghỉ. Trông cũng buồn cười, bốn cậu trần trùng trục, đánh độc cái quần bơi (chun cạp lại không được mới cho lấm, nên cứ được một quãng ngắn, cái quần lại như muốn... tụt, phải thò tay xốc lên), còn hai cậu lại quần áo chỉnh tề, áo cho trong quần, nên nhìn vào, chẳng ai hiểu nổi chúng chạy đi đâu cả. Tùng "khểnh" bé nhất, lại chạy đầu, xỏ cái quai túi "Pepsi" vào vai, nên trông càng lút cút, ngộ nghĩnh. Cậu nào cũng mong về tới nhà ngay, nhưng không ai có thể biết thực ra chúng nóng lòng muốn về thật nhanh lại vì những lý do và mục đích rất khác nhau. Tùng "khểnh" thì

muốn có mặt trước thời hạn xin hoãn "lệnh phá cửa", chứng minh lời tuyên bố "đánh thép" của mình trước các cô, chú phục vụ và cả bác Bích hồi nãy. Sơn "sợ", Sơn "mặt già" và Minh "tổ cú" lại nhằm giải tỏa nhanh chóng sự căng thẳng của chính mình, và quả thật, từ sáng, chúng rất lo lắng cho uy tín của nhóm, "chẳng biết có cô bác nào nghi ngờ chúng trong vụ này không ? Bao giờ chẳng thế, "một mất mười ngờ", nổi mặc cảm ấy cứ đeo đẳng theo các cậu từ lúc xảy ra vụ mất túi, làm không khí vui chơi của cả tụi trẻ mười bảy đứa nói chung, và 6 cậu nói riêng, trầm, tẻ hẳn xuống. Riêng Sáng "lợn" và Quang "sọt" thì lại khác hoàn toàn, đã đành cái túi mất đã được tìm lại, chiến công phá án chỉ trọng mấy tiếng đồng hồ không phải xoàng, nhưng quả thực vừa tắm biển, nhảy sóng, chơi cướp bóng lên, lại được phân công đi bêu nắng rạc nắng, tính đường đi cộng lại cũng phải vài cây số, mà mấy "chiến sĩ" cộng đi thì cứ lăm lăm khí thế theo dõi, quan sát... chẳng chú ý gì đến chuyện ăn uống cả, nên hai chàng háu ăn nhà ta đành chịu đói mềm bụng mà chẳng dám kêu ca gì. Bây giờ, theo nhóm chạy ma-ra-tông về, đích hướng của hai ông tướng không phải là "báo công", là "uy tín" uy tiểc gì, mà là mau chóng chui vào nhà ăn để giải quyết cái dạ dày lép, thế thôi.

Đoàn "vận động viên ma-ra-tông" về đến nơi. Đúng như dự đoán : Sáng "lợn" và Quang "sọt" chạy sau, tách khỏi đoàn, phi xuống nhà ăn đầu tiên. Còn bốn trinh sát, yêu nghề hơn, theo Tùng "khềnh" vọt thẳng lên tầng hai, tiến về phòng bác Bích.

Bác Bích vẫn mặc nguyên đồ tắm, đang ngồi trên chiếc ghế băng ngoài hành lang. Cửa phòng vẫn khóa nguyên. Bên mặt ghế chỗ bác ngồi, "thường trực" một cái búa to và mũi đục đầy sự sẵn sàng, đe dọa.

Thấy tốp trẻ chạy về, mang theo chiếc túi của mình, thờ hỏn hển không nói nên câu, bác Bích nhận lại cái túi về xúc động và biết ơn, hết lời cảm ơn, xoa đầu từng đứa rồi giục chúng thay quần áo, tắm rửa để cùng xuống ăn cơm với bác. Phút chốc, tin mấy đứa trẻ bạn cu Tùng con bác Bách (tên bố Tùng) đã tìm lại được cái túi bị mất, loang ra khắp nhà nghỉ. Hành lang của phòng bác Bích chật kín người đến hỏi thăm, khen ngợi. Có người, sau khi bác Bích lấy chìa khóa mở cửa, còn theo vào tận trong phòng, ngó nghiêng, ngấm ngấm, cứ y như thể vừa tìm thấy cả căn phòng bị đánh mất không bằng.

Sáng hôm sau - sáng ngày thứ ba ở biển, đúng hẹn với cô bé Oanh - người mà Sáng "lợn" gọi là "Bạch cốt tinh" hôm trước, vẫn nguyên bộ đồ tắm, nghĩa là mỗi anh một cái quần bơi bé xíu, Tùng dẫn cả nhóm năm chàng đi ngược lên bãi trên, tìm cái mái dù có cô bé. Tùng khểnh chưa xuống nước, vì trong túi quần bơi cu cậu thủ ít tiền, định bụng để gọi thợ ảnh chụp "Bạch cốt tinh" một "pô" trả nợ trận đánh cuộc hôm qua...

Vừa thấy cả bọn xuất hiện, cô bé Oanh reo lên bảo bố: "A, các bạn ấy đến rồi, bố kia. Đây, con đã bảo thế nào cũng đến mà, bố chuẩn bị đi".

- Bố chuẩn bị sẵn sàng hết rồi. Bây giờ con lên đón hai cu Tuấn - Vũ xuống đây đi, để bố tiếp các bạn cho.

Tuy nghe bố nói vậy, nhưng cô bé vẫn nán lại đón sáu chàng trình sát, mang cả nước ngọt, bánh kẹo ra, mời tận tay mỗi người đầu đây, mới chạy đi.

Lát sau, cô bé trở lại, hai tay dắt hai chú bé khoảng 8-9 tuổi, trắng trẻo, bầu bĩnh và giống nhau như hai giọt nước. Cả hai chú đều mặc quần bơi màu vàng, trông rất dễ thương. Cô bé Oanh hóm hình giới thiệu:

- Xin giới thiệu với các bạn, đây là hai bé Tuấn và Vũ, anh em sinh đôi, con chú Cường cùng cơ quan bố tớ, tuy trông rất

kháu khỉnh và đáng yêu, nhưng hai ông tướng này chính là "thủ phạm" đã lấy nhầm cái túi quần áo của bạn gì... tớ chưa biết tên, hôm qua...

- Tên cậu ấy là Tùng, Tùng "khểnh"...

Không khí trở nên thân thiện hơn, cả Sáng "lợn" cũng đã bắt đầu thấy cô bé "Bạch cốt tinh" cũng dễ mến đấy chứ. Cả bọn thi nhau xoa đầu và thơm chùn chụt vào má hai chú "tội phạm" lấy nhầm túi. Rồi tiết mục giới thiệu tên bắt đầu, lại loạn xạ, châm chọc, kê kích, chẳng anh nào thoát không bị nhắc đến cái tên kèm đằng sau, cùng cả lai lịch, tiểu sử trường tận và chính xác.

Sau cùng, Tùng "khểnh" liếc thấy dưới mép nước có chú thợ ảnh đi qua, nó nhớ ra "món nợ", định đứng dậy chạy xuống. Cô bé Oanh cũng thật thông minh và tinh ý, đoán biết ngay cậu ta định đi đâu, cô bé nói ngay:

- Thôi, thôi, bạn Tùng không phải suy nghĩ áy náy gì về "pô" ảnh đánh cuộc hôm qua nữa. Đùa cho vui tí thôi. Hôm nay, bố tớ đã chuẩn bị máy ảnh rồi, sau đây bố tớ sẽ chụp cho cả bọn mình vài kiểu, chiều làm ảnh ngay, tặng mỗi bạn một chiếc. Đặc biệt, tớ muốn đón cả hai em Tuấn - Vũ xuống, vừa để các bạn biết mặt "thủ phạm" lấy nhầm túi, vừa có ý định chụp ảnh chung với

các bạn, kỷ niệm một chuyến đi biển đầy những chuyện rắc rối thú vị.

Bố cô bé lôi trong túi ra cái máy ảnh, ống kính dài đến gang tay, chụp cho cả bọn liên một lúc dăm sáu kiểu đứng, ngồi, xa, gần. Cậu nào cũng muốn tranh chỗ đứng gần hai chú lồi sinh đôi một lần.

Lúc chia tay ra về, cô bé Oanh lưu luyến tiễn sáu cậu một quãng xa, còn giở giấy bút ghi địa chỉ từng đứa, cả tên nhà nghỉ và sơ đồ đường đi nữa.

*

...Thấm thoát năm ngày nghỉ mát ở biển đã hết. Chiều hôm cuối cùng, lúc tất cả đoàn đã lên xe, bác tài đang hỏi lại lần cuối cùng để chuẩn bị nổ máy, thì từ phía đầu xe, từ cửa nhà nghỉ, xuất hiện một cô bé mặc váy tím, tay cầm cái bì thư chạy vào. Tùng "khẽnh" nhận ra đầu tiên là bé Oanh, nó bảo bác lái xe :

- Khoan đã, đừng đi vội bác... Đó là... bạn... chúng cháu...

Nói rồi, cậu ta len ra cửa xe, nhảy xuống. Cô bé nhận ra Tùng, mừng rỡ, chia ra cái phong bì dày cộm :

- May quá, chậm tí nữa thì không kịp ! Đây là ảnh, gửi tặng mỗi bạn hai chiếc làm kỷ niệm. Chúc các bạn lên đường về may mắn và mạnh khỏe. Rất mong có dịp gặp lại các bạn ở thành phố. Địa chỉ của tớ đã ghi ở trong này cả rồi...

Chiếc xe từ từ chuyển bánh ra khỏi sân nhà nghỉ, rẽ vào con đường trải nhựa chạy dọc theo bờ biển. Nhìn qua kính hậu, các chàng trinh sát nhà ta vẫn còn thấy cô bé váy tím đứng ở bên đường, giơ tay vẫy mãi cho đến khi chiếc xe quẹo vào khúc đường ngang rồi khỏi khu nghỉ mát.

Tùng mở chiếc phong bì, theo tên viết đằng sau, đưa cho mỗi đứa hai tấm ảnh. Tấm nào cũng có chữ ký và địa chỉ của cô bé Oanh đằng sau. Sáng "lợn" cầm chiếc ảnh ngắm nghía một lúc, rồi rút chiếc bút trong túi ra, mặc dù xe đang chạy lắc lư, rung chuyển, nó vẫn cố viết thêm dòng chữ, bên trên chữ ký của cô bạn "Bạch cốt tinh" :

- "Chụp chung với "tội phạm" !

CHUYÊN ÁN CÒN MẮC NỢ

Bao giờ cũng vậy, dư âm của chuyến đi biển thường giữ lại rất lâu trong những cuộc trò chuyện, bàn cãi, bình luận của các thành viên đã tham gia chuyến đi. Cho nên, cuộc họp "nhóm đặc nhiệm C21" ba ngày sau khi ở biển về, dành quá nửa thời gian ôn lại những chuyện đã diễn ra trong năm ngày nghỉ mát sôi động và lý thú. Đặc biệt là ngày thứ hai - xảy ra vụ mất túi quần áo, mà các cậu - hay nói đúng hơn là Tùng "khềnh" và Quang "sọt" - đã tìm ra "thủ phạm" là hai chú lỏi sinh đôi kháu khỉnh. Các trinh sát lại được dịp lôi ảnh ra xem, bình luận về cô bé Oanh xởi lởi, mền khách, cũng là đối thủ "Bạch cốt tinh" của Tùng "khềnh" trong cuộc thách đố hiểm hóc. Sơn "mặt già" nêu thắc mắc :

- Thế làm sao mà lúc đó, hai cái túi giống hệt nhau, cậu lại có thể biết ngay là cái bên trái ?

Tùng "khềnh", lúc này mới tranh thủ "nâng tầm quan trọng" trước các trinh sát :

- Đấy, vấn đề là ở chỗ đó, thêm một bài học kinh nghiệm chứng tỏ sự ghi chép tỉ mỉ mọi khi của ta là rất cần thiết và không thể xem thường được. Nói điều này các cậu đừng giận, sau khi tớ và Quang "khai thác" bác Bích, mọi chi tiết đặc điểm của cái túi bị mất và các thứ có bên trong, chính tớ đã truyền đạt lại đầy đủ cho các cậu nghe cả rồi, lúc ấy cả bọn còn dặn nhau : vì mặc đồ tắm, không có sổ sách mang theo để ghi, nên phải cố nhớ cho kỹ. Vậy mà các cậu có thêm nhớ đâu !... Sở dĩ tớ khẳng định ngay cái túi bên trái, vì chỉ liếc qua, tớ nhận ra ngay cái quai túi bị đứt gắn lại bằng dáp ghim đóng sách, điều này ai cũng được nghe rồi còn gì. Chủ yếu là phải nhớ mọi chi tiết, chứ tớ có phải thầy bói hay phù thủy đâu mà đoán biết được.

Im lặng một lúc, Tùng "khềnh" tiếp, giọng nghiêm túc hơn :

- Nếu các cậu khen tớ nhớ giỏi, cũng có nghĩa các cậu đã tự chê mình chẳng nhớ cái gì. Mà trong nhóm, tớ biết trí nhớ các cậu không phải loại tồi, thậm chí rất khá là khác, ví dụ như cậu Sơn "mặt già" chẳng hạn... Như vậy tóm lại, tớ có thể kết luận, trong "vụ án" ngoài biển vừa qua, các cậu chưa tập trung tinh thần cao độ, hay có thể nói, còn lơ là, coi thường, bởi thế, sức mạnh và sự phối hợp của cả nhóm chưa được phát

huy. Tổ đề nghị các cậu nghiêm khắc tự kiểm điểm, rút kinh nghiệm, để lần sau kết quả tốt hơn...

Tùng nói xong, cả nhóm im phăng phắc, chẳng anh nào dám phản ứng câu nào. Vì thực tình, cu "khểnh" nói đúng quá. Lý lẽ của thằng nhỏ con nhất hội này bao giờ cũng xác đáng, lập luận chặt chẽ và phê phán thẳng thừng, chẳng kiêng nể gì. Cả bọn biết vụ tìm lại cái túi trên bãi biển thực ra một mình Tùng làm, chẳng ai đóng góp được gì, nên cậu nào cậu ấy nghe cu "út" chỉ trích xong, đều im thít.

Minh "tổ cú" chân thành :

- Nhất trí với ý kiến cậu Tùng. Vụ bãi biển cần được rút kinh nghiệm, để không bao giờ xảy chuyện tượng tự nữa. Chúng mình đã thành lập "nhóm đặc nhiệm", mà lại để các trinh sát phải "đơn thương độc mã" điều tra, đối phó, xử lý mà chẳng có sự giúp sức nào của đồng đội, thì vô lý quá. Song, cho dù cậu Tùng có nói "khen cậu nghĩa là chúng tớ tự chê mình", thì tớ vẫn cứ thay mặt nhóm, biểu dương cố gắng và thành tích của cá nhân trinh sát đặc nhiệm Vũ Thanh Tùng trong "vụ án" ngoài biển vừa qua, các cậu có nhất trí không ?

- Nhất trí ! - tất cả đồng thanh nói to.

Phát biểu của chỉ huy trưởng Minh "tổ cú" thật khéo léo và tâm lý, bao giờ nó cũng

dùng hòa được không khí trong cả nhóm. Mới biết, vai trò của vị chỉ huy thật quan trọng. Tùng "khểnh" nghe xong, cánh mũi cũng hơi phập phồng, cu cậu nhoẻn cười :

- Vừa rồi, bố tớ gửi lời cảm ơn của bác Bích đến cả nhóm chúng ta, Dấu sao, đó cũng là thành tích chung chứ không riêng gì tớ. Bác Bích bảo, sáu bảy cái chìa khóa ở nhà, trong đó có khóa cửa, nếu vừa rồi mà mất, thì chính bác ấy phải "phát lệnh" phá cửa nhà mình chứ không phải ai khác !

*

Cả hội lại ngồi bàn tán một hồi những chuyện tản mạn xung quanh chiếc chìa khóa. Sau cùng, Minh "tổ cú" lái về chủ đề chính :

- Thôi, chuyện nghỉ mát tạm không nói nữa, kéo cứ tán đến trưa cũng chẳng hết đâu. Đó là chưa lôi chủ đề "nàng Bạch cốt tinh váy tím" ra đây, trong túi anh nào cũng có "địa chỉ tím" cả rồi, có muốn liên lạc thì tùy nghị tự giác, không ai cấm cả... Bây giờ, ta trở lại vụ án còn nợ từ trước hôm đi biển - vụ "XAP", tìm kiếm xưởng làm đồ âm phủ và sản xuất "thơ đề". Các cậu chuẩn bị

mang sổ ra ghi chép và nhận phân công luôn.

Sáu cuốn sổ bìa đen được rút ra, các tay bút lăm lăm chuẩn bị, nét mặt các trinh sát đặc nhiệm nghiệp dư trở lại nghiêm túc hẳn lên. Minh "tổ cú" thông báo :

- Theo tin tức mới nhất của công an phường do bố trí truyền đạt lại, các cơ sở tin cậy cung cấp lên tài liệu, cho phép thu hẹp lại diện rà soát trên địa bàn khu tập thể. Cụ thể là - Minh hạ giọng nói nhỏ hơn - điều này, các cậu phải giữ tuyệt mật đấy nhé, không ghi vào sổ, chỉ nhớ thôi : đã có cơ sở để khẳng định "*xưởng âm phủ*" chắc chắn ở khu A, đặc biệt trong ba nhà A4 - A5 - A6. Như vậy chúng ta không phải mất thời gian tung lực lượng đi rà soát toàn khu như trước, mà chỉ tập trung vào ba nhà này. Song, tớ nhắc lại, "*xưởng âm phủ*" hoạt động rất tinh vi và xảo quyệt, đối tượng thay hình đổi dạng cái trang liên tục nên rất khó theo dõi, hơn nữa, là dân địa phương, nên họ thuộc mặt các chú công an ở phường, hề cứ thấy chú nào xuất hiện là "*xưởng âm phủ*" được đánh động tìm cách cất giấu và sơ tán. Chính vì vậy, đó lại là một thuận lợi đối với nhóm chúng ta. Trông thấy mấy đứa học sinh, trẻ con họ sẽ không nghi ngờ và mất cảnh giác. Tận dụng ưu thế đó, chúng ta có thể giúp các chú công an theo dõi và phát

hiện địa điểm hoạt động của "*xưởng âm phủ*" dễ dàng hơn. Trước khi tớ phân công cụ thể, các cậu có ý kiến gì không ?

Quang "sọt" giơ tay phát biểu ngay :

- Đã gọi là điều tra vụ án, phải có *tang vật* hay *hiện trường* làm cơ sở. Trong vụ này, hiện trường - tức là nơi hoạt động sản xuất - lại chính là điểm cần tìm. Vậy về *tang vật* ? Chúng ta được biết cơ sở này sản xuất "*thơ đề*" và đồ âm phủ, nhưng tớ chẳng biết mặt mũi cái tờ "*thơ đề*" nó ra làm sao, đồ âm phủ họ làm thuộc những loại gì ? Theo tớ, ít ra trong tay mình phải có những sản phẩm của chính "*xưởng âm phủ*" làm ra, mới có cơ sở xem xét, suy đoán và điều tra được...

Tùng "khềnh" cũng đồng tình :

- Đúng, trước khi phân công điều tra, theo tớ, phải phân công ai đó thu tìm, hay có thể phải mua "*tang vật*" về đây để cả nhóm cùng xem xét, tra cứu rồi mới bàn phương án truy tìm chứ. Đi bắt *xưởng* sản xuất, mà không biết nó sản xuất cái gì cụ thể, mà chỉ nghe nói, thì bắt làm sao được...

Sáng "lợn" tiếp luận :

- Tớ cũng đồng ý như thế đấy ! Thậm chí biết là nó sản xuất cái gì, cũng phải có trong tay sản phẩm của chính nó như cậu Quang vừa nói, mới có cái mà so sánh, xác định và kết tội được, không có bắt được

"xường", nó cũng chồi bay "có phải do tôi làm ra đâu" thì lấy gì làm chứng cứ?...

Cuối cùng, cả năm trình sát, rồi cả chỉ huy trưởng Minh "tổ cú" đều nhất trí các ý kiến đưa ra là đúng. Minh hẹn sẽ tự mình tìm kiếm đầy đủ "tang vật" vào buổi họp sau để cả nhóm được tận mắt nhìn thấy và nghiên cứu biện pháp truy tìm nơi sản xuất. Nhưng để bảo đảm bí mật, tránh đánh động "xường âm phủ", sẽ không tổ chức họp sáng ở sân bóng sau trường nữa, tạm trong thời gian "đánh án", địa điểm họp chuyển về nhà Minh "tổ cú" ở C4.

CÁC TRÌNH SAT BÌNH THƠ... ĐỀ

Không lâu là gì, chỉ một ngày sau, buổi trưa, cả bọn được thông báo có mặt ngay tại nhà Minh "tổ cú" để... xem tang vật. Không hiểu bằng cách nào, cu hình sự con nhà nòi kiếm được ở đâu mà bày la liệt quanh nhà đầy hiện vật, như một cuộc triển lãm nhỏ. Nào "tiền địa phủ", vàng, đồ-la giả, nào giày dép, quần, áo, mũ, rồi ấm chén, bàn ghế, giường tủ... bé xíu như đồ chơi trẻ con, tất cả đều làm bằng giấy, tô sơn vẽ phẩm y như thật. Đặc biệt, trên ngăn kính tủ tường, còn để một "ông tiến sĩ" ăn mặc theo kiểu thời xưa, mũ cánh chuồn, áo thắt đai, hia cao cổ... trông oai phong, lờ loẹt lăm, nhưng cũng làm bằng giấy từ đầu đến chân. Trên mặt bàn giữa nhà, bày kín những tờ "thơ đề"...

Thấy cả nhóm đã đến đủ, Minh "tổ cú" ra khép cửa, chốt cẩn thận mới quay vào :

- Ta bắt đầu làm việc luôn nhé...

"xưởng", nó cũng chồi bay "có phải do tôi làm ra đâu" thì lấy gì làm chứng cứ?...

Cuối cùng, cả năm trình sát, rồi cả chỉ huy trưởng Minh "tổ cú" đều nhất trí các ý kiến đưa ra là đúng. Minh hẹn sẽ tự mình tìm kiếm đầy đủ "tang vật" vào buổi họp sau để cả nhóm được tận mắt nhìn thấy và nghiên cứu biện pháp truy tìm nơi sản xuất. Nhưng để bảo đảm bí mật, tránh đánh động "xưởng âm phủ", sẽ không tổ chức họp sáng ở sân bóng sau trường nữa, tạm trong thời gian "đánh án", địa điểm họp chuyển về nhà Minh "tổ cú" ở C4.

CÁC TRÌNH SAT BÌNH THƠ... ĐỀ

Không lâu là gì, chỉ một ngày sau, buổi trưa, cả bọn được thông báo có mặt ngay tại nhà Minh "tổ cú" để... xem tang vật. Không hiểu bằng cách nào, cu hình sự con nhà nòi kiếm được ở đâu mà bày la liệt quanh nhà đầy hiện vật, như một cuộc triển lãm nhỏ. Nào "tiền địa phủ", vàng, đồ-la giả, nào giày dép, quần, áo, mũ, rồi ấm chén, bàn ghế, giường tủ... bé xíu như đồ chơi trẻ con, tất cả đều làm bằng giấy, tô sơn vẽ phẩm y như thật. Đặc biệt, trên ngăn kính tủ tường, còn để một "ông tiến sĩ" ăn mặc theo kiểu thời xưa, mũ cánh chuồn, áo thắt đai, hia cao cổ... trông oai phong, lẻo lết lắm, nhưng cũng làm bằng giấy từ đầu đến chân. Trên mặt bàn giữa nhà, bày kín những tờ "thơ đề"...

Thấy cả nhóm đã đến đủ, Minh "tổ cú" ra khép cửa, chốt cẩn thận mới quay vào :

- Ta bắt đầu làm việc luôn nhé...

Sáng "lợn" và Quang "sọt" phanh cái cổ áo cho đỡ nóng, nói ngay :

- Từ từ đã nào, vừa đi đường nắng nôi, để cho người ta thở một tí, leo lên tận tầng bốn, mới hết cả giò. Xem có nước nôi hay cái gì, mang ra chiêu đãi các trình sát đã chứ, khách khứa đến nhà bắt ngồi suông thế này à...

Tùng "khểnh" thấy thế, cũng công kích luôn :

- Lâu lâu không đến nhà Minh, phải công nhận dạo này nhà cửa, quần áo nó cũng đỡ... hơi hơn trước. Biết điều thì khao anh em một bữa, hôm nào chúng tớ làm lễ đổi tên cho, chứ cái chữ hơi như "tổ cú" thì bấu gì mà thích giữ mãi...

Minh "tổ cú" bị lôi ra làm đề tài "bôi bác", đang có vẻ nghiêm túc là thế, nhưng cũng không chịu được, bị cuốn vào cuộc "tỉ thí" bằng miệng ngay. Nó vừa pha nước chè Lipton, vừa thùng thảng đối phó :

- Nước nôi thì lúc nào chẳng có, nhưng tớ nghiệm thấy phạm những thằng háu đói, ăn tham... thì đi đâu cũng khát nước, còn những thằng còi xương, bé người thì cái... lưỡi lại phát triển nhanh nhất, cho nên ăn thì không được bao nhiêu, mà nói nhiều vô địch. Cứ như tớ đây, gọi là hơi một tí, nhưng tấm là hết. Còn những đứa dạ dày đã nở to, lưỡi đã dài, có tài thánh cũng không làm

nhỏ, làm ngắn lại được. Có phải không các cậu ?...

Tùng "khểnh", Sáng "lợn", Quang "sọt" bị "phang" lại một đòn đau, tức lắm, nhưng chúng biết có nói nữa cũng không "lại" được với "ông cụ non" này, có mà chạm vào tổ ong bò vế ! Thằng cha, tuy là cán sự toán mà đối đáp ra trò. Nó đã im thì thôi, nhưng hề cử "mở máy" nói, thì đến "vua" lý lẽ như Tùng "khểnh" cũng phải chịu cứng.

Thấy mấy đối thủ "khẩu chiến" đã như pháo tịt ngòi, không dám ngo ngoe gì nữa, Minh "tổ cú" lần lượt mang chó mỗi cậu một ly trà, có cả đường và chanh hảnh hoi, trở lại giọng làm lành, nhưng đầy đe dọa :

- Đùa cho vui tí thôi, coi như "vài phút nghỉ tay". Bây giờ, mời các cậu uống trà cho ngọt giọng, rồi có muốn... đấu khẩu nữa thì chuẩn bị, đây sẵn sàng nghênh tiếp !

Trong bọn có Sơn "mặt già", không hiểu do đã quen với tác phong của ông chủ quán Karaôkê, hay quá háo hức được tham gia điều tra vụ án, nên bao giờ "mặt già" cũng là người tỏ ra tiếc thời gian nhất. Thấy các ông tướng toàn tán hươu tán vượn những chuyện chẳng đâu vào đâu, mà độc lời nhau ra châm chọc, Sơn đứng dậy vỗ tay giục già :

- Thôi, các cậu ơi, tranh thủ thời gian mà "làm việc" đi, lúc cậu Minh gọi điện cho

tớ cứ nhắc đi nhắc lại "phải đến đúng giờ", thế mà từ nãy chỉ tán dóc ! Biết thế này tớ...

- Tớ ở nhà "rên" thêm mấy bài nữa chứ gì ?!... - Sáng "lợn" nhại giọng "mặt già", trêu chọc.

Minh "tổ cú" thấy cũng đã đến lúc "sít-tốt" tiết mục chuyện phiếm được rồi, nếu cứ cái "đà" này mà không hăm phanh, khéo các tướng phải "tì" nhau đến tối cũng chẳng dứt, nên cậu ta quyết định dùng quyền chỉ huy trưởng để chấm dứt cuộc "đấu" :

- Yêu cầu tất cả trật tự ! Tôi, nhân danh chỉ huy trưởng nhóm đặc nhiệm C21, tuyên bố : bắt đầu vào giờ làm việc !

Kể cũng oai. Mà Minh "tổ cú" xưa nay, hề lúc chơi đùa thì thôi, nhưng đã vào vai chỉ huy, đúng là trông nó oai thật, từ dáng dấp, giọng nói đến điệu bộ, đều ra dáng vị chỉ huy thực sự, cứ như thế, nó sinh ra chỉ để làm chỉ huy chứ không thể khác. Nghiêm chỉnh mà nói, thì về khoản này, Minh có năng khiếu lắm, chất đặc nhiệm hình sự đã có sẵn trong máu rồi mà. Nên các cu cậu trịnh sát nhà ta kính nể ra mặt. Chẳng biết vì "tổ cú" có tính tướng toát ra, hay vì cả bọn đều biết nó là con ông công an hình sự ngoài phường. Có thể vì cả hai, ai mà biết được, chỉ biết hiện tại là bây giờ, sau câu tuyên bố dong dạc đầy uy quyền, cả bọn

ngồi im phăng phắc, nghe thấy cả tiếng cánh quạt trần chạy vù vù.

Minh "tổ cú" kéo ghế ngồi xuống bàn, chống khuỷu nắm hai bàn tay vào nhau, nối tiếp :

- Hôm nay, tớ tập hợp các cậu đến đây, để tận mắt nhìn thấy những sản phẩm mê tín dị đoan của chính cái "xưởng âm phủ" lên lút và bí hiểm kia sản xuất ra. Tác hại của những thứ này, chắc các cậu đều đã rõ, cô giáo mình ở lớp cũng đã giảng và phân tích rất kỹ, hồi chúng mình học bài "Phù thủy sợ ma" và mấy câu ca dao về thầy bói, thầy địa lý, về tướng số... ấy. Chúng mình coi đây là những "tang vật" làm cơ sở để điều tra vụ xưởng làm đồ âm phủ, mục đích cuối cùng là phát hiện ra nó hoạt động ở đâu, để phục bắt quả tang. Sau đây các cậu cứ quan sát thật kỹ, ghi chép tỉ mỉ vào sổ tay mỗi người, ví dụ như hình dáng, màu sơn, chất giấy, trọng lượng, vật liệu, v.v... Những số liệu chi tiết này, như kinh nghiệm của vụ "bãi biển" vừa qua, chắc chắn sẽ có ích và rất cần thiết giúp chúng ta "phá án". Lưu ý các cậu : mấy hiện vật lớn, cổng kênh chỉ cất ở nhà tớ, không ai được mang về, để bảo đảm bí mật, an toàn. Cậu nào muốn xem xét thêm, cứ đến đây, bất cứ lúc nào cũng được.

Minh cúi xuống xếp lại mấy tờ giấy trên mặt bàn, nói tiếp :

- Còn đây, là những tờ "thơ đề" - Minh cầm một tờ, giơ lên - nó chỉ đơn giản như thế này thôi. Chữ xấu, vẽ hình thù nguệch ngoạc, kỳ quái, hỗn độn, lại có cả thơ, cả vẽ và những câu cực kỳ vô nghĩa, ngớ ngẩn. Lát nữa các cậu xem sẽ rõ. Vì dưới mỗi hình vẽ, chữ số... là hai câu thơ, đúng hơn là văn vần, nên người ta gọi là "thơ đề". Những tờ "thơ đề" này được mang bán lén lút ở các hàng nước, giá từ 200 đến 400 đồng một tờ. Người mua là những kẻ say máu chơi số đề, dựa vào những hình vẽ và câu thơ nhằm nhí, nhớ nhăng ấy để luận, đoán ra hai chữ số nào đó mà họ cho là sẽ "về" ở đuôi của giải độc đắc xổ số quay chiều ngày hôm ấy. Vì bây giờ ngày nào cũng mở xổ số, cho nên "thơ đề" cũng theo thế mà "phát hành", mỗi hôm một khác. "Thơ đề" có nhiều loại : loại cho một ngày, loại cho hai ngày, năm ngày, một tuần... nhưng nhiều nhất vẫn là loại "thơ đề" một ngày, "phát hành" vào mỗi sáng cho đến tận sát giờ quay xổ số.

Minh "tổ cú" chỉ huy trưởng lật lại mấy trang sổ con, đang chăm chú xem thì có tiếng chuông điện thoại reo, nó bỏ cuốn sổ xuống, chạy ra nhắc máy :

- A lô ! Vâng ạ, con và bé Long đã ăn cơm rồi, bé Long đang ngủ. Vâng, hôm nay

chúng con nấu cơm sớm. Con và các bạn con đang có mặt tất cả ở đây... Dạ... dạ vâng ạ, con hiểu rồi ạ. Nghĩa là nơi làm đồ âm phủ và nơi in "thơ đề" không phải là một ạ... Vâng, như thế vụ này phải tách ra làm hai. Vâng, nhưng bố ơi, chúng con vẫn được tham gia cả hai chứ ? Ôi, tuyệt quá, con cảm ơn bố ! Sao cơ ạ,... tiến hành điều tra vụ "thơ đề" trước ạ ? Vâng ạ, "nhóm đặc nhiệm C21" xin tuân lệnh !

Minh bỏ máy, quay lại với các bạn đang mỗi người một tờ "thơ đề" xoay ngang, xoay dọc xem các hình vẽ.

- Tổ xin thông báo một tin quan trọng, các cậu chú ý nghe này : Tổ vừa nhận được tin của... b... ban chỉ huy công an phường, (Minh định nói của "bố", nghĩ thế nào lại chuyển thành "ban chỉ huy công an", vì nó nghĩ, nói là "bố tổ" nó cứ "gia đình chủ nghĩa" thế nào ấy. Mà bố là đội trưởng cảnh sát hình sự cơ mà, gọi là "ban chỉ huy" chắc cũng chẳng sai mấy, nghe "oách" hơn nhiều) theo tài liệu mới nhất từ cơ sở báo lên, thì xưởng làm "đồ âm phủ" và cơ sở sản xuất "thơ đề" lại là hai ổ nhóm khác nhau, không liên quan gì đến nhau cả. Như vậy tức là có hai cơ sở trên đang hoạt động phi pháp ở ba khu nhà A4 - A5 - A6. Theo yêu cầu của các chú công an, nhóm chúng ta tập trung điều tra, truy tìm cơ sở in "thơ đề" trước. Vụ

"xưởng âm phủ" sẽ tiếp tục tiến hành sau. Cho nên, chuyên án "XAP" bây giờ được tách làm hai chuyên án : Xưởng làm đồ âm phủ - vẫn gọi là "XAP", và nơi sản xuất "thơ đề" - đặt luôn tên bí số là... "TĐA456" - tức là chữ "thơ đề" viết tắt và số nhà A4 - A5 - A6 viết liền. Các cậu đồng ý thế không, nếu nhất trí, cho biểu quyết...

Tất cả sáu nắm tay cùng giơ lên, nghĩa là 100% biểu quyết tán thành. Minh "tổ cú" vào việc luôn :

- Vậy bây giờ, chúng ta bắt đầu xem xét và nghiên cứu chuyên án "TĐA456" thông qua những tờ "thơ đề" đã thu lượm được, mà các cậu đang cầm đấy. Đây chính là "thơ đề" của cơ sở mà ta cần truy tìm sản xuất ra. Các cậu quan sát, ghi chép thật kỹ rồi bắt đầu cho ý kiến, đề ra phương án điều tra.

*

Không khí trở lại im lặng như trong thư viện. Anh nào anh ấy chăm chăm với tờ "thơ đề" trước mặt, hý hoáy ghi chép những điều nhận xét, phát hiện của riêng mình vào sổ. Trong khi cả bọn vẫn mãi miết suy nghĩ, cố tìm ra điều gì khả dĩ có tính chất "suy đoán hình sự" một chút, mới dám phát biểu, thì

Quang "sọt" chẳng ghi chép chữ nào, nó cầm một lúc mấy tờ liền, nhìn ngó, so sánh rồi "xin có ý kiến" luôn. Quang "sọt" nói :

- Trước hết, tớ có nhận xét thế này : Trong những tờ "thơ đề" chúng ta đang có đây, chỉ có ba tờ trùng nhau, giống nhau, tức là loại "phát hành" cùng một ngày. Tớ đã quan sát kỹ ba tờ ấy, có thể bước đầu kết luận như sau : đây là từ một bản gốc viết tay, rồi mang photôcopy thành nhiều bản. Sở dĩ kết luận như thế, bởi trong ba bản, có những "lỗi" vô tình giống nhau, ví dụ như một chấm đen, một vết mờ chạy ngang tờ giấy, và đặc biệt là vết nhám hoặc đen xít ngoài mép giấy. Những lỗi này, tớ đã từng đi photôcopy tờ bài hát dạo trước cho thầy Tâm dạy nhạc, nên tớ nhớ lắm. Nếu cái máy photô ấy đã có "tật", hoặc chủ hàng lười lau ống lô mực hoặc một bộ phận gì đó ở trong, tớ không biết, thì các bản photô ra sẽ đều bị các vết mờ chạy ngang tờ giấy rất giống nhau. Đây, các cậu xem đi...

Quang đưa cho mấy bạn ngồi gần đấy ba tờ "thơ đề" giống nhau, gật gù nói tiếp :

- Như vậy, kết luận đầu tiên là : kẻ sáng tác "thơ đề" này chỉ có công cụ duy nhất là cái bút và tờ giấy, sau khi vẽ nhăng vẽ quạu xong ở bất cứ một xó xỉnh nào đó, hẩn mang ra in làm nhiều bản - người ta gọi là nhân bản - ở một máy photôcopy bất kỳ

nào đó - rồi cho người mang đi bán. Từ nhận định ấy, nếu các cậu nhất trí, thì nhiệm vụ của chúng ta không còn là truy tìm nơi "sáng tác" nữa, vì với tờ giấy và cái bút thì ngồi đâu chúng chẳng "sản xuất" được, có trời mà biết nổi chúng làm ở đâu. Vậy mục tiêu chính của chúng ta bây giờ đã rõ ràng là các hàng Photocopy trong khu A4 - A5 - A6. Từ các hàng này, ta phân công trinh sát theo dõi, phát hiện dấu hiệu nghi vấn để tìm ra thủ phạm.

Tùng "khểnh" giờ tay xin phát biểu :

- Nhất trí ! Tớ nhất trí với nhận định của Quang "sọt", với con mắt học trò của chúng mình, đã từng bao lần photocopy đáp án, bài tập, lịch ôn thi, thậm chí cả "phao cấp cứu" để làm "đạn" bắn cho nhau trong giờ kiểm tra những năm lớp dưới, thì chỉ cần tinh mắt, chú ý một tí, là có thể biết ngay những tờ "thơ đề" này là bản photocopy. Song, phải lưu ý sẽ có hai khả năng xảy ra khi chúng ta điều tra các hàng photô trong khu vực : một là hàng photô chỉ là phương tiện bị kẻ sáng tác thơ đề lợi dụng, mua chuộc để thực hiện "sao y bản chính" cho chúng; hai là chính kẻ làm thơ đề với hàng photô là một, hoặc cũng là người nhà ở ngay hàng photô. Bởi thế, ngay trong khi theo dõi, các trinh sát phải hết sức chú ý vào hai khả năng này.

Sơn "sọt", vốn là cán sự Văn học của lớp năm vừa qua, nên sự chú ý của cậu ta lại là những câu thơ đến mực cười viết ở tờ "thơ đề", nó giờ tay phát biểu :

- Tớ xin có ý kiến tiếp. Vừa rồi Quang và Tùng đã xác định để kết luận được mục tiêu cần cài người theo dõi - là các hàng photocopy, tớ cũng nhất trí như thế. Song, cần dựa vào nội dung, chữ viết, nét vẽ và con số trong tờ thơ đề này để phán đoán tuổi tác, trình độ văn hóa, thậm chí cả tính tình của kẻ sáng tác ra nó. Cứ theo như tờ tớ cầm trên tay đây, thử đọc các cậu nghe mấy câu - Sơn "sọt" hăng giọng đọc luôn :

- Thế nào cũng có anh ra

Chiều nay 60 hay là gà con ?...

- Thơ với thần, tớ dốt môn văn, nhưng bảo đảm làm thơ kiểu này, tớ chỉ "dặn" năm phút, ra một vài chục câu, còn ngon lành văn điệu hơn thế này nhiều, đấy là chưa nói nội dung, ý tứ vớ vẩn. Luận số đề, lại nói "gà con". Gà con là cái số con... khi gì ? Bịp bợm !... - Sáng "lợn" tức tối nói.

Sơn "sọt" tiếp :

- Im đã nào, có phải tớ đọc để các cậu bình phẩm nghệ thuật đâu, nghe tiếp mấy câu nữa đã :

- Chủ nhật bảy tám không trôi

Hay là 30 - 07 lại về ?

18 - 34 vui không

Triều nay 11 vui cùng 90

- Thôi, thôi, xin bố tha cho, đừng đọc nữa mà có đứa... đái ra quần vì buồn cười bây giờ...

Sơn "sợ" làm như không nghe thấy, cứ túc tắc đọc tiếp :

- *Qua làng xóm cũ gặp cô*

Hàng ngày đi chợ ước mơ mua mèo

Vì nhà có thịt chó cheo

để cho rắn khỏi chạy theo đuổi lợn !

- *Cuối năm, cuối tháng, cuối tuần*

Cuối ngày trúc bạn nghỉ chơi, tạm dừng!

- Thôi mà, đã bảo có thôi không, thơ phú gì toàn mèo chó lợn gà... kinh cả người, mà vẫn điệu lại ngang phè phè. Thế mà cũng có thằng bỏ tiền ra mua thì đúng là... dở hơi ! - Sáng "lợn" tỏ ra bức mình thật sự - Đã thế, mà cậu cứ ngâm nga đọc mãi làm gì không biết...

Tùng "khểnh", chắc mới nghĩ ra trò tinh quái gì, ngồi gật gù, lăm lăm :

- "*Cuối năm, cuối tháng, cuối.. tuần*", nghe giọng thơ quen quen, hình như tớ đã đọc một câu lơ lơ như thế này ở đây... - rồi Tùng vỗ đùi đánh "đét" - À, đúng rồi, trong báo tường mừng xuân của lớp ta hồi cuối học kỳ một do Sơn "sợ" chủ bút và biên tập. Kiểu này... tớ nghĩ tác giả mấy tờ "thơ đề"

kia... có khi chính là... Sơn "sợ" cũng nên ! Hèn chi cậu ta đọc say sưa thế...

Minh "tổ cú" thấy Tùng "khểnh" bắt đầu giờ trò tếu, lên tiếng ngay :

- Tớ đề nghị các cậu nghiêm túc, không được phá quấy. Nếu ai còn đùa tếu nữa, xin mời ra ngoài...

Tùng nghe thế, im re, nhưng vẫn cắn ngón tay vào đúng chỗ cái răng khểnh, tùm tùm cười. Sơn "sợ" cũng không đọc nữa, nhưng nghe cu "khểnh" vừa "chơi" mình vỗ đầu, tức lắm, cũng tranh thủ "trả đũa" ngay:

- Ngoài ra, các hình vẽ trong tờ "thơ đề", từ ông tiên, cô gái, đến hình con vật như chó, mèo, lợn, gà, rắn... đều bị lùn, bé một mẩu, mất hẳn sự cân đối, nên trông rất... quái dị. Người ta vẫn nói : "người làm sao của chiêm bao làm vậy" nên có thể kết luận, tác giả "thơ đề" này phải là tay thấp, nhỏ, còi... kiểu như Tùng "khểnh" nhà ta ấy...

Cả bọn phá lên cười, Sơn "mặt già" đến giờ cũng bị lây luôn cái không khí "nhất quỷ nhì ma" này, hóm hình bình luận :

- Như vậy, ngay trong nhóm đặc nhiệm, 6 người, đã có đến 2 bị tình nghi rồi còn gì.

Minh "tổ cú" cũng cười :

- Thôi thôi, cứ suy diễn kiểu ấy có mà... cả 6 thằng đều vào danh sách nghi vấn hết ! Thôi, đùa thế thôi, cậu Sơn nói tiếp đi, qua

nội dung, chữ viết, hình vẽ, câu rút ra điều gì ?

Sơn "so" tuy đã "tra miếng" được Tùng "khểnh", nhưng hai tai vẫn đồ dừ, cảm tờ "thơ đề" lên, nói tiếp :

- Xem chữ viết, nhất là các chữ g, chữ t, chữ d, chữ h, tớ nhận xét đây không phải là nét chữ học sinh, chí ít từ cỡ chúng mình trở xuống không có loại chữ này. Nhưng cũng không thể là chữ người lớn, cỡ đại học, có trình độ, vì chữ viết, vẫn còn lỗi chính tả không thể tha thứ được, ví dụ : những chữ "chơi", "chiều", "chúc" đều viết chữ tr, còn chữ "treo" thì lại viết ch. Như vậy, đối tượng chỉ có thể là cỡ làng nhàng, bỏ học ở nhà lang thang, không việc làm, nhưng cũng phải đã học hết lớp 8, lớp 9 là ít. Tay này "hoa tay" kém, vẽ hình tuy có nhìn ở đâu vẽ theo, nhưng rất xấu. Chỉ riêng các chữ số, đặc biệt là số 5, hẳn có thói quen luôn kéo dài cái nét ngang ở trên ra quá độ.

Sơn "mặt già" nóng ruột, giục Minh "tổ cú" :

- Thôi, tạm thời là thế, mỗi người sẽ cầm một tờ - chắc là được chứ ? - nghiên cứu thêm sau. Mục tiêu điều tra là các hàng photôcopy, đối tượng cỡ lớp 8, 9 trở lên bỏ học, ước chừng 15 đến 20 - 25 tuổi, cũng có thể hơn. Bây giờ, đề nghị phân công luôn đi.

Tùng "khểnh" phản đối :

- Biết thế nào mà phân công. Ít ra thì cũng phải nắm được trong khu A4 - A5 - A6 có bao nhiêu hàng photô mở đã chứ !

Nghe Tùng nói, cả bọn mới ngớ ra. Đúng thật, không biết có bao nhiêu hàng photôcopy thì phân công làm sao ? Chẳng lẽ bây giờ phải cử người ra đếm. Cả bọn còn đang không biết tiếp tục thế nào, thì Sơn "mặt già" có sáng kiến :

- Có gì đâu, bây giờ cậu Minh gọi điện thoại lên cho bố cậu ở công an phường, hỏi bố cậu số hàng photô có trong ba nhà A4, A5, A6 là bao nhiêu, là biết ngay thôi. Công an họ nắm vấn đề này chắc lắm. Thậm chí cậu có thể hỏi ngay có bao nhiêu người bỏ học, không có việc làm trong bất cứ khu nhà nào ở địa bàn phường, các chú công an đều biết cả...

- Đúng, phải đấy, Minh hỏi ngay đi.

Cả bọn không ngờ Sơn "mặt già" trông củ rù củ rù mà thật nhanh trí và thông minh. Nếu không nghĩ ra thì đến phải cử một đứa ra đếm thật. Mà có đếm cũng chưa chắc đã chính xác, vì nhớ có hàng đóng cửa nghỉ, không treo biển thì sao. Nên chúng nhất trí giục Minh "tổ cú" ra hỏi bố ngay. Minh ra máy điện thoại, nhắc máy, quay số :

- A lô ! Công an phường đấy ạ, đồng chí làm ơn cho nói chuyện với đồng chí Hùng -

đội trưởng cảnh sát hình sự ạ, vâng, có việc cần...

Nghe Minh xưng hô thế, cậu nào cũng tủm tỉm cười. Tùng hỏi nhỏ : "Mọi khi cậu gọi bố, cũng nói thế à ?" Minh cười : "Trong giờ hành chính, phải nói nghiêm chỉnh thế người ta mới gọi. Bố tớ bận lắm, biết trẻ con gọi, các chú hay coi thường, bảo đi vắng thì gay. Qua máy, giọng mình, người ta không nhận ra đâu. Vừa rồi, chú trực ban còn bảo tớ : "Đồng chí chờ một lát ạ" cơ mà"...

Lát sau, đầu dây kia có người cầm máy, Minh nói ngay :

- A lô ! Bố đấy ạ, vâng, chúng con vẫn chưa hợp xong, chúng con muốn hỏi bố một việc, vâng, bố hỏi giúp chúng con xem trong ba khu nhà A4 - A5 - A6 có tất cả bao nhiêu gia đình mở hàng photôcopy ? Vâng, chỉ trong ba nhà đấy thôi. Để làm gì ấy ạ, bố cứ hỏi hộ con đi, đấy là bí mật của cả nhóm chúng con, chưa tiết lộ được ạ. Vâng ! Tất nhiên là phục vụ cho công tác điều tra... Vâng, con chờ...

Minh "tổ cú" quay lại :

- Được rồi, chờ bố tớ một tí. May quá, cậu "mặt già" không nghĩ ra thì khéo phải kéo đến buổi họp sau mới phân công được - Minh lại quay vào máy - A lô, vâng, con đây, có 3 hàng ạ, mỗi hàng mở ở một khu nhà ạ, vâng, con ghi đây - rồi cậu đưa tay bịt máy,

nói với cả bọn : "Các cậu ghi hộ nhé", và quay vào máy, nghe tiếp - Hàng nhà A4 là ông Sinh, nhà A5 là chị Tuất, nhà A6 anh Khánh, vâng, đứng tên chủ cửa hàng, tên trong đăng ký kinh doanh ạ, vâng, con cảm ơn bố...

Minh đặt máy, quay ra :

- Các cậu nghe rõ và ghi chép cả chưa, có 3 hàng photôcopy, mỗi hàng ở một nhà. Như vậy càng tiện, ứng với "quân số" của ta, vừa chẵn hai người một "điểm". Vây, bây giờ tớ phân công luôn nhé...

53

PHÁT HIỆN NHỜ... ĐÚA TRẺ LẠC

Theo sự phân công của chỉ huy trưởng Minh "tổ cú", Sơn "sợ" và Tùng "khểnh" (hai đối thủ vừa kẻ kích nhau trong cuộc họp, có lẽ Minh cố tình ghép đi đôi với nhau để "dung hòa") phụ trách theo dõi hàng photôcopy nhà ông Sinh khu A4. Minh và Sáng "lợn" theo dõi hàng ở khu A5 của chị Tuất. Còn Quang "sợ" và Sơn "mặt già", cặp học nhóm với nhau trong năm, phụ trách hàng photô khu nhà A6, chủ hàng là anh Khánh. Các mũi trinh sát hai người này được tùy ý áp dụng các biện pháp điều tra riêng. Mũi nào phát hiện dấu hiệu khả

ngghi phải lập tức báo ngay cho toàn nhóm biết để tập trung lực lượng bàn bạc và "đánh án". Vì hàng phôtô hoạt động chủ yếu vào ban ngày, nên nhóm chuyển giờ họp vào buổi tối, vẫn ở điểm hẹn cũ : sân cầu lạc bộ người cao tuổi, vào lúc 20 giờ. Các trinh sát tuyệt đối giữ bí mật trong quá trình bám mục tiêu, theo dõi, tránh xuất hiện quá nhiều gây sự nghi ngờ và đánh động làm "thủ phạm" cảnh giác, vì nếu chúng biết bị theo dõi ắt sẽ ngừng hoạt động hay sơ tán tang vật, rất khó bắt quả tang.

Tất nhiên, chẳng nói các bạn cũng có thể đoán biết, nếu phán đoán và giả thuyết của các trinh sát nhà ta là chính xác, thì một trong ba hàng phôtôcopy kia nhất định có hoạt động phi pháp : sao chụp "thơ đề" nhằm nhí. Song làm sao để biết là cửa hàng ở khu nhà nào thì lại là vấn đề không phải dễ dàng đối với các trinh sát nghiệp dư này. Mà cứ theo như vậy, tính kiểu toán học, thì cũng lại nhất định có 2 hàng bị theo dõi "oan", hay nói cách khác, là có 4 trinh sát nhà ta bỏ công lặn lội theo dõi rồi cuối cùng chẳng thu được kết quả gì. Nhưng biết làm thế nào được, trình tự của "công tác điều tra" nhất là loại nghiệp dư như các chàng đặc nhiệm nhà ta, cũng không còn cách nào khác. Hóa ra cuối cùng, cứ như thể rút thăm mà lập công, may mắn rơi vào mũi trinh sát

nào, chắc chắn chiến công thuộc về hai chàng ấy. Vậy chúng ta hãy xem, trong ba mục tiêu các cu cậu theo dõi, "may mắn" nhằm vào cặp trinh sát nào nhé.

Trước hết, là mũi trinh sát Sơn "sợ" - Tùng "khểnh", một chàng giỏi văn học, một chàng giỏi Anh văn, nhưng trong vụ này, có lẽ hai cái môn học quan trọng ấy chẳng có chỗ nào để áp dụng cả. Sơn "sợ" và Tùng, cả hai còn đang hậm hực vì vụ "châm chọc" nhau trong buổi họp hôm qua, nên anh nào anh ấy cảm như hén, suốt dọc đường chẳng nói với nhau một câu.

Gần đến hàng phôtôcopy nhà ông Sinh khu A4, hai cậu chọn một quán nước xé cửa hàng, rủ nhau vào. Sơn "sợ" gọi hai cốc trà đá pha đường. Tùng "khểnh" vè vè mấy ngón tay ra hiệu như muốn hỏi "có mang tiền đi không mà đòi chơi sang thế ?", Sơn hiểu ý, nói rất to :

- Cậu cứ yên tâm, gì chứ tiền lúc nào tớ cũng có,... chỉ không được nhiều lắm thôi...

Tùng lại "chứng nào tật ấy", chọc ngay, nhưng ghé vào tai nói rất nhỏ :

- Chắc lại mới... bán được ít... "thơ đề" hồi sáng chứ gì ?...

Sơn "sợ" cũng chẳng vừa, đối đáp ngay :

- Cậu hỏi buồn cười, người đâu mà chóng quên, chính cậu vừa đưa cho tớ một tập "thơ..." tối qua, không nhớ sao. Tác giả

mà còn quên thì các "đại lý" tiêu thụ nó quyết tiền, lấy gì mà ăn để sáng tác tiếp...

Cả hai cùng phá lên cười, cầm ly trà đá cùng vào nhau, sánh cả ra bàn. Cử chỉ hữu nghị ấy như ngầm tuyên bố : "chấm dứt cuộc khẩu chiến !".

... Nhưng rồi hai cậu ngồi mãi, đôi sang hàng phôtô đến mỗi cả mắt, cũng chẳng thấy vị khách nào lui tới. Tùng chán ngán than thở :

- Thế mà người ta cứ đua nhau mở phôtô tô phôtô tiếc, tưởng béo bở lắm, ế chảy ra thế kia có mà ăn... cảm.

- Nhưng mà chúng mình cứ ngồi đây, giả sử có khách đến chẳng nữa, thì làm thế nào?... - Sơn "sọ" hỏi.

- Thì xem người ta đến phôtô cái gì, thế thôi.

- Vậy thì đến mùa... quýt cũng chẳng ích lợi gì. Có ngồi đây uống đến mấy chục nghìn trà đá cũng chỉ đến thế thôi. Phải tìm cách khác - Sơn ghé tai Tùng nói khẽ - mà mình ngồi đây cũng lâu rồi đấy, mòn cả ghế người ta mà uống có hai ly trà, mang tiếng chết...

Nói rồi Sơn rút tiền trả bà chủ, kéo Tùng đứng lên. Vừa đi, chúng vừa bàn nhau tìm cách tiếp cận hàng phôtô để quan sát phía bên trong. Cuối cùng, Tùng chạy về nhà, để Sơn ở lại. Lát sau cu "khềnh" mang

ra cả tập giấy đủ các loại, nào giấy khen, bằng khen, bài hát, bìa truyện "Tam quốc", "Đôrêmon", tranh vẽ người máy, ảnh Lý Tiểu Long, thám tử Slốc-hôm, v.v... thập cẩm các thứ thơ, bài cắt trên báo Thiếu niên, bày đầy ra đất, bảo Sơn :

- Tùng này đủ chưa ? Chia tở một nửa, cậu một nửa, mỗi thằng vào phôtô một lần, giả vờ thu, phóng, yêu cầu ngang, dọc, một mặt, hai mặt linh tinh, cốt để kéo dài thời gian... đứng đấy mà quan sát. Khoản chi phí thì anh nào anh ấy chịu, đồng ý không ? Bây giờ "oản tù tì", anh nào thắng - vào trước, thua - vào sau, nào...

Vậy là hai cậu thám tử, (chẳng biết Minh "tổ cú" có ý gì nữa khi phân công hai cậu đi với nhau) rõ ràng là hai đối nghịch về chiều cao và cân nặng : Sơn "sọ" thì to cao nhất hội, còn Tùng "khềnh" thì nhỏ con, thấp, còm, trông hệt như Đông-ky-sốt và Sang-sô trong truyện của Séc-văng-tét sánh đôi với nhau vậy, đứng "oản tù tì" giữa đường, rồi tách ra hai ngã : một đưa vào hàng phôtôcopy, một đưa đi bách bộ lảng vảng trên đường, tựa như kẻ rồi hơi ngấm cảnh.

Nhưng rốt cuộc, cả hai cậu lần lượt vào hàng, sao chụp lằng nhằng những giấy tờ, tranh ảnh tạp nham, đứng quấy rầy ông chủ phôtô đến hàng nửa tiếng, rồi khi ra

gặp nhau, mặt buồn thiu, cùng lắc đầu :
"Chẳng ăn thua gì hết !".

Tùng "khềnh" thở dài :

- Mất đứt mấy nghìn bạc tiền phôtô !
Biết thế, tở với cậu vào quách hàng bà
Phao, làm châu bánh rán từ sáng có phải
vừa ăm bụng, vừa đỡ phải ôm mớ giấy vớ
vẩn này...

*

Còn hai mũi trinh sát kia : một mũi của
chỉ huy trưởng Minh "tổ cú" và Sáng "lợn",
một mũi của Quang "sọt" và Sơn "mặt già",
cũng chẳng hơn gì, lê la suốt buổi ngoài
đường, mang đủ thứ sách vở ra hàng phôtô,
làm bộ hỏi han băng quơ... vẫn chẳng thu
được kết quả, phát hiện được dấu hiệu gì
chứng tỏ ở đây có phôtô "thơ đề" cả. Mà
cũng khéo, hai mũi trinh sát này, chia đều
mỗi mũi một tay tham ăn, hậu đối là Quang
"sọt" và Sáng "lợn", nên dù muốn hay
không, Sơn "mặt già" và Minh "tổ cú" cũng
bị... lây. Mỗi "mũi" đều kết thúc cuộc điều
tra bằng một châu... phở. Lại ngẫu nhiên, cả
bốn chàng đều chạm trán nhau cùng trong
một quán. Ngồi xì xụp lửa, húp, mắt liếc xéo
sang nhau, buồn thiu buồn thiu. Tóm lại, là
cả sáu chàng trinh sát đặc nhiệm nhà ta,
qua một ngày theo dõi mục tiêu, tìm đủ mọi

phương cách điều tra, moi móc tin tức, cũng
chẳng phát hiện thêm dấu hiệu gì khả dĩ
liên quan đến những tờ thơ đề cả. Các cậu
tiu nghỉu ra về trong tâm trạng rất khó tả.
Chờ đến giờ gặp mặt buổi tối tại điểm hẹn
để bày tỏ trường hợp... thất bại của mình.

Và buổi họp nhóm tối hôm ấy, đúng như
dự đoán, có lẽ chưa bao giờ không khí lại
trầm, buồn như thế. Các "mũi" trình sát
thay nhau tường thuật lại những biện pháp
điều tra đã thực hiện, và kết luận chung
thật giống nhau : "Khó quá ! Chưa tìm ra
được gì cả !". Chúng thỏa thuận hôm sau
tiếp tục tiến hành điều tra bằng các biện
pháp khác, động viên nhau "cố gắng suy
nghĩ, nhất định phải tìm ra thủ phạm", rồi
lặng lẽ chia tay, chẳng thấy tếu táo đùa
nghịch như mọi khi.

Nhưng, vừa tan buổi họp nhóm, trên
đường về, có một sự kiện tình cờ xảy ra cho
trinh sát viên Sơn "mặt già", và may thay,
chính nhờ sự kiện này, mà cậu ta trở thành
người duy nhất tìm ra bí mật của cơ sở sản
xuất "thơ đề" lén lút kia.

Ngang trên đường tối qua chợ, Sơn "mặt
già" nghe thấy tiếng trẻ con khóc thút thít.
Hơn 9 giờ đêm, tuy vẫn còn hàng quán và
một số xe thô hoa quả đứng bán, nhưng
người mua cũng chẳng có ai, đặc biệt là trẻ
con, lúc này không mấy đứa ra đường chơi.

Vốn ở nhà, Sơn "mặt già" có mỗi một mình, không có em như đa số bạn cùng lứa tuổi, nên Sơn rất yêu quý các em nhỏ, và nhiều lúc thêm có một đứa em, trai hay gái cũng được, để chiều chuộng và dắt nó đi chơi. Đã có một lần, Sơn mạnh dạn nói với mẹ ý muốn ấy, mẹ bảo : "Bố mẹ không thể để em bé được nữa. Nếu thực sự ý con thích vậy, để mẹ nhờ các bác các chú hỏi giúp, xem có đứa trẻ cơ nhỡ nào đó, xin về làm con nuôi". Từ đó, hiểu hoàn cảnh của bố mẹ, Sơn không nhắc đến chuyện ấy nữa. Nhiều hôm đi học về, qua đường nhìn thấy có chú bé mũm mĩm, ngây thơ, cậu ta cúi xuống thơm vào hai má nó, lại còn hào phóng "kỷ niệm" chú nhóc một gói "bắp rang bơ" hoặc bánh đậu xanh nữa. Cho nên, đang đêm, nghe tiếng trẻ con khóc, Sơn "mặt già" giật mình đứng lại, nghe ngóng. Hai dãy mái quán bên đường hàng họ đã dọn hết, tối om, chỉ nhìn thấy mấy cái cột tre bên ngoài nhờ ánh đèn trên cao. Tiếng nước nở từ trong một xô tối vọng ra yếu ớt, nhưng tấm tức, chứng tỏ đứa bé đã khóc quá nhiều, không còn sức nữa. Lần theo tiếng khóc, Sơn "mặt già" bước lên nền một cái quán, hình như ban ngày là một hàng nước hay hàng quà gì đấy, có hai băng ghế, chân đã được chôn xuống đất, nên vẫn còn để lại. Một em bé gái, Sơn nhận ra vì có hai cái bím tóc, đang ngồi trên

bằng ghế bên trong. Thấy người lạ vào, em bé cố nín tiếng thỏn thức, nhưng vẫn nấc lên tội nghiệp. Sơn cúi xuống : em bé chừng bốn tuổi, trong bóng tối nhập nhoạng cậu vẫn nhìn thấy hai bên má ướt nhoèn nước mắt.

- Em làm sao mà khóc thế ? Sao không về nhà mà lại ngồi đây ? - Sơn nhẹ nhàng hỏi.

Đứa bé lại bật lên khóc to hơn như tủi thân trước câu hỏi của Sơn, đưa bàn tay nhỏ xíu lên quệt mắt, rồi cứ để nguyên như thế, sụt sịt khóc. Sơn "mặt già" ngồi quỳ xuống đất, rút chiếc khăn tay trong túi ra, lau má cho em bé, dỗ dành :

- Nín đi, nín đi em ! Phải nói làm sao thì anh mới giúp được chứ, em bị làm sao ?

- Em... em bị lạc. Mẹ em đón em đi mẫu giáo về, qua chợ mua rau. Em ngồi sau xe, nhảy xuống... xem hàng nặn đồ chơi... lúc sau, không thấy mẹ đâu nữa...

Ra thế, em bé bị lạc mẹ. Thấy nó lại nước mắt ngấn nước mắt dài chuẩn bị khóc nữa, Sơn "mặt già" bế nhắc em bé xuống đường, phủi quần áo, lau mồ hôi và nước mắt cho nó, rồi động viên :

- Ô, thế thì không lo, đừng khóc nữa, anh sẽ đưa em về nhà với mẹ ! Nào, anh dắt đi...

Thế là đứa bé, như tìm thấy người tin cậy có quen mẹ mình, nắm chặt lấy tay Sơn bước đi, không khóc nữa. Chắc nó đang hy vọng sắp về nhà mình đến nơi rồi. Còn Sơn, dắt em bé, trông xa ai cũng ngỡ hai anh em, cứ thế dung dăng bước. Được một quãng, Sơn "mặt già" mới chợt nghĩ "minh liệu thật, có biết nhà nó ở đâu mà đã dám nói : đưa em về !", cậu dừng lại, ngồi xuống ngang vai đứa bé, hỏi âu yếm :

- Thế... nhà em ở đâu ? Đi đường nào ?

- Em... em không biết !

"Thế có chết không ! Nó không nhớ nhà ở đâu. À mà cũng phải, sao mình lại hỏi ngớ ngẩn thế không biết. Nó đang bị lạc mà. Nếu nhớ được đường về nhà, hẳn nó đã chẳng phải ngồi đây mà khóc như thế. Làm thế nào bây giờ ?"

Hình như đứa bé hơi thất vọng trước câu hỏi của ông anh lạ, bước chân nó hơi chùn, chậm lại. Sơn tưởng em bé mỏi chân, cúi xuống bế luôn cô bé lên, "Mỏi chân hả, để anh bồng, đi cho nhanh nhé..."

Thấy em bé nhẹ tênh, vòng tay ôm lại cảm giác bụng nó lép kẹp, Sơn mới nhớ ra "con bé đói quá rồi, mọi khi, nếu ở nhà, giờ này nó đã được ăn cơm từ lâu và sắp lên giường ngủ rồi còn gì. Mà lạc mẹ từ lúc đi "mẫu giáo" về, muộn cũng mới năm giờ chiều, thì đến mình cũng đói nữa là nó".

Nghĩ thế, Sơn xem lại túi tiền, nhưng trong túi rỗng không, từ tối, vội đến "điểm hẹn", câu chẳng kịp mang theo đồng nào. Thế mới khó xử. Sơn ôm em bé đứng ngẩn ra giữa đường một lúc, nghĩ ngợi. Và cậu quyết định đưa em bé về nhà mình, cho nó ăn uống gì đó, rồi sẽ tính toán tiếp sau.

Trên đường về, Sơn bỗng nghĩ : "Hắn bố mẹ mà thấy mình bế em bé về sẽ ngạc nhiên và... thích lắm đây !"

Quả nhiên, vừa vào đến nhà, mẹ Sơn đã reo lên : "- Ôi, con bé xinh và kháu quá, nó là con nhà ai đấy ?"

Sơn đặt em bé đứng giữa nhà, đáp :

- Em bé này bị lạc mẹ ạ, nhưng em nó đói quá rồi, nên con đưa nó về, mẹ xem nhà ta còn gì mang cho em ăn đi... Rồi lát nữa, con sẽ tìm hỏi đưa em về với mẹ nó...

Mẹ Sơn "mặt già" sốt sắng đi vò khăn ướt lau mặt mũi tay chân cho đứa bé, tỉ mỉ và nâng niu từng tí. Bây giờ, Sơn mới có dịp nhìn kỹ em bé. Dưới ánh đèn sáng, lại được rửa mặt, chải đầu cẩn thận, cô bé quả là rất xinh xắn, mũm mĩm, dễ thương thật. "Ôi ! Giá mà mình có được một đứa em như thế !"

- Sơn "mặt già" ước ao. Mẹ Sơn tất tả chạy ra cửa, một lát mang về cái bánh bao nóng và cốc sữa tươi, bà thông thả lấy thìa ngời xắn từng miếng bánh bón cho cô bé, cử chỉ rất triu mến và thương yêu. Em bé từ lúc

thôi khóc, mặt mũi sạch sẽ khô ráo, lại được ăn, đáng vẻ tỉnh táo, đôi mắt đen láy nhanh nhẹn hẳn lên.

- Con gái ăn đi, cố ăn hết nhé, khổ thân, đói quá rồi mà. Ăn hết cái bánh đi rồi uống sữa,... ừ, thế, ngoan không ! Yêu quá nhi...

Sơn ngồi nhìn mẹ dỗ dành, chăm sóc em bé gái mà không khỏi xúc động. Trong cậu, bỗng dậy lên một nỗi niềm lâng lâng khó nói nên lời. Và, Sơn bỗng thấy thương mẹ quá. Ôi, tại sao chỉ một niềm vui đơn sơ và giản dị thế kia, như bao nhiêu con người khác trên đời, mà mẹ mình cũng không có được. Sơn thấy ngực nghèn nghẹn, có cái gì ứ lên tung tức trên mi mắt. Rồi chẳng biết nghĩ thế nào, Sơn rụt rè bảo mẹ :

- Mẹ ! Mẹ ơi, hay là... cho em bé ở lại... nhà mình... mẹ nhé...

Bà mẹ nhìn Sơn. Giờ thì đến lượt mắt bà long lanh ngấn nước. Chợt bà ôm em bé gái vào lòng, áp má lên bím tóc tơ mềm của nó.

- Ôi, phải chi được như thế hả con, như có ông tiên hóa phép cho mình ! Mẹ cũng giống con, rất muốn được như vậy... Nhưng, con thử nghĩ mà xem, chính lúc này đây, ở một gia đình nào đó, cũng có một ông bố, một bà mẹ, một người anh như con, đang lo lắng, khóc lóc vì bị lạc mất em bé này. Chắc họ sẽ bỏ cả bữa ăn chiều, thậm chí mất ngủ

cả đêm nay, để chia nhau ngược xuôi đi tìm đứa trẻ... Mẹ nói vậy, con có hiểu không ? Hãy cố gắng tìm nhà, đưa em bé về với mẹ nó...

*

Cho em bé ăn uống xong, Sơn "mặt già" mặc quần áo, không quên mang theo ít tiền trong túi, xin phép mẹ rồi dắt em bé đi. Trước hết, Sơn dự định sẽ đưa em bé đi qua tất cả những trục đường chính trong khu tập thể rộng ngót chục cây số vuông này, với hai mục đích : Một là, chẳng may có thể gặp người nhà của bé đang trên đường đi tìm nó. Hai là, vừa đi vừa hỏi, xem em bé có nhớ ra đặc điểm gì về khu nhà mình ở, nhận ra lối nào quen không ?

Nhưng rồi, hết dắt lại bế, Sơn đưa em bé đi hết cả ba trục đường chính hình chữ u lệch vòng quanh khu tập thể, mắt bé vẫn tròn xoe, ngơ ngác chẳng nhận ra điều gì. Đường đêm trong khu lấp ghép vắng tanh, chỉ thỉnh thoảng gặp một vài anh, chị đi học ngoại ngữ về, hay chiếc xe máy phóng vèo qua, rồi nhanh chóng khuất bóng phía cuối đường rẽ. Lác đác, mấy quán ăn đêm sáng

đèn, nhưng khách cũng thưa thớt, lèo tèo vài ba người.

- Nhà em có phải lên cầu thang gác không ?

- Không, nhà bạn Lan mới phải lên gác. Nhà em cứ đi thẳng vào luôn.

- Thế nhà em không có cửa à ?

- Ồ, có chứ, cửa sắt hằn hoi, nhưng chỉ bố là kéo nổi thôi.

- Trước cửa nhà em có trồng cây gì không ?

- Trước cửa thì không có, trồng cây giữa cửa thì đi làm sao được ! Chỉ có cây hai bên thôi, to lắm, có cả hoa tím nữa...

Sơn vừa bế bé, vừa tỉ tê dò hỏi và bật cười bởi suy nghĩ và cách nói ngây thơ của nó. Bước đầu, có thể tạm biết : nhà bé ở tầng một, hai bên cửa có hai cây to, hoa tím, có thể là cây bằng lăng, vì ở khu tập thể này, đa số người ta trồng loại cây ấy. Song, thiếu gì nhà có cây trồng hai bên cửa, làm sao mà đi hết được những nhà có cây mà tìm ?

Sơn lại thăm thì hỏi tiếp em bé, khéo léo hơn :

- Mỗi sáng đi mẫu giáo, mẹ có cho em ăn gì không ?

- Có chứ, mẹ cho ăn xôi...

- Em thích ăn xôi gì ? Mẹ mua xôi ở hàng nào ?

- Em thích xôi vàng, có hành mỡ, bà Tư gọi là xôi lúa ấy...

- Bà Tư là bà nào ?

- Là bà bán xôi ý, không có tiền bà cũng bán, bà ý ở ngay gần cửa nhà em.

- Thế trước cửa nhà em có hàng gì nữa không ?

- Có, mà không ăn được đâu, không bán gì ăn cả.

- Hàng gì ?

- Hàng "phô to py"... mẹ bảo thế.

Son hơi giật mình, nghĩ đến vụ án đang truy tìm nơi sản xuất "thơ đề", mà ngày hôm nay, cả nhóm "đặc nhiệm C21" của cậu điều tra chẳng thu được kết quả gì. Cậu bỗng nghĩ : "Biết đâu, nhà đứa bé lại ở ngay trước "mục tiêu" của mũi trinh sát mình và Quang "sọt" cũng nên. Nếu quả là như vậy, thì vụ "TD.A456" có thuận lợi đây, mình sẽ chọn luôn nhà em bé làm nơi phục kích, theo dõi thì tha hồ yên tâm, chẳng ai nghi ngờ gì nổi nữa. Nhưng từ đây đến nhà A6 - nơi có hàng photôcopy mà cặp trinh sát Son "mặt già" và Quang "sọt" được phân công điều tra - còn rất xa mới tới, gần như là từ đầu này đến tận đầu kia của khu tập thể, nên Son tranh thủ trên đường đi, nhớ ra hàng photô nào là cậu bế em bé rẽ vào. Song, tất cả các hàng đã qua đều không có những đặc điểm trùng với lời bé gái nói -

nghĩa là mấy nhà trước cửa, chẳng có lấy một gốc cây nào trồng cả. Bé bé trên tay, tuy đã đổi sang phải sang trái nhiều lần, Sơn đã bắt đầu thấy mỏi, lại luôn "cụt hứng" trước những hàng photôcopy cậu đến, mồ hôi áo và trán Sơn vã ra. Thấy ở đầu đường, có một xe kem tủ kính bật đèn ống trắng bán đêm, Sơn đặt em bé xuống, dẫn nhau tới, hai anh em làm mỗi người một ly cho mát ruột...

... Gần tới khu nhà A6, lúc sắp đi qua hàng photô nhà anh Khánh, theo thói quen, cậu nhìn sang. Lốp cửa sắt xếp kéo kín, vệt lỗ hờ phía trên cao hất ra ánh sáng đỏ mờ mờ. Sơn "mặt già" bất giác nhớ lại hồi chiều, mình và Quang "sọt" đã photô gần hết cuốn "Bài tập toán", tranh thủ quan sát rất kỹ cửa hàng này. Gian ngoài hẹp, chỉ kê vừa hai khối máy photô, một cái bàn và vài chiếc ghế gấp. Chắc chủ nhân "coi vầy" mấy mét vuông này, tuy cũng trát lát cửa giả tinh tươm, nhưng chỉ nhằm cho thuê làm cửa hàng, nên cả gian ngoài không hề có cửa nối với nhà trong, mà xây tường kín. Hàng photô chỉ đục thêm một cửa ngách bên trái thông ra ngoài, vừa để đi lại, vừa cho thoáng gió. Vậy tức là gian hàng không kê nổi chiếc giường con, không có chỗ ngủ nghỉ, thì không thể có ai ngủ lại đêm trong ấy được. Thế thì tại sao lại phải bật đèn, mà

đèn đỏ thường chỉ để ngủ, chẳng lẽ họ nằm trên nóc máy sao ? Nhất định có chuyện gì uẩn khúc đây !...

- Anh ơi, sao tự nhiên anh đứng lại làm gì đây, đã đến nhà em chưa ?!... - đưa bé lay cổ áo Sơn, hỏi.

Sơn "mặt già" giờ tay "suyt" nhẹ : "Em đừng nói gì nhé, sắp đến nhà rồi. Đứng đây chờ anh một tí thôi, anh sang xem nhà... bạn anh... có còn thức không... rồi lại đi ngay nhé...".

Nói rồi Sơn để em bé đứng sát tường nhà bên nhún mình rón rén bước vào, cố gắng hết sức không gây một tiếng động nào. Tới trước cửa nhà hàng phôtô, cậu ta liếc nhanh, quan sát hai phía đường : không một bóng người, mới yên trí đi chéo sang nhà bên cạnh, rồi cứ thế, theo mép tường lần tới bên chiếc cửa sắt kéo, áp tai vào nghe ngóng...

Lạ chưa, rõ ràng bên trong có người. Sơn nghe thấy tiếng gió của một chiếc quạt máy con chạy đều đều, rất êm. Lại nữa, hình như còn có tiếng gì nữa, cứ "xè... xè... xạch !..." rất nhẹ. Phải rồi, đúng là tiếng máy photôcopy đang chạy. Căng tai lắng nghe kỹ chút nữa, Sơn còn có cảm giác nghe thấy cả tiếng từng tờ giấy rơi nhẹ nhẹ...

"Nhất định "nó" đây rồi : những tờ "thơ đề" đang được sao thành nhiều bản !" - Sơn

kết luận thật nhanh, nhưng cậu lại nghĩ : "Chưa vội vàng được, dù sao, đây cũng mới chỉ là phán đoán của mình qua lần cửa sắt. Đã có chứng cứ gì đâu. Giả bây giờ có được phép như Tôn Ngộ Không, biến thành con muỗi bay qua khe cửa kia, thì biết hết tất cả!... Nhưng gì thì gì, nhất định đây là một hoạt động phi pháp, lén lút, không thì sao mà phải tắt đèn tối om để làm thế kia ?"... Sơn nghĩ thật nhanh, chỉ còn cách duy nhất bây giờ để kiểm định phán đoán của mình đúng hay sai là : đánh động tí ti, nếu bên trong làm điều khuất tất, ắt hẳn sẽ giật mình hoảng hốt, dừng máy lại để nghe ngóng. Sơn lần túi quần, không có vật gì cứng cả, sờ túi áo thấy chiếc bút máy, cậu liền rút ra, định sẽ gõ nhẹ lên lá tôn cửa sắt vài tiếng nho nhỏ. Nhưng, chợt nhớ còn em bé đứng chờ bên đường, Sơn lại gài chiếc bút vào túi áo. "Không được rồi ! Nếu chúng thấy động, kéo cửa sắt, hoặc mở cửa ngách ra "xem", một mình mình thì không lo, đủ thời gian biến... ờm, nhưng còn cả em bé đứng kia, khéo mà lộ mất"...

Sơn "mặt già" nhanh chóng rút về bên cạnh, ôm lấy em bé, bế đi luôn, bước chân cậu bỗng khỏe khoắn, thoăn thoắt lạ thường.

Phát hiện bất ngờ do sự tình cờ trên đường đi tìm nhà em bé lạc khiến Sơn "mặt

già" càng nóng lòng, sốt ruột. Vừa mong tìm thấy nhà đứa bé ngay, lại vừa muốn tìm cách thông báo "hỏa tốc" tin này cho Quảng "sốt", để bàn cách xác định chính xác hành động đằng sau cánh cửa sắt hàng phôtô kia...

"SIÊU XẠ THỦ" TRỞ TÀI

Thật may mắn cho Sơn "mặt già", vừa ra tới đầu khúc đường rẽ, từ xa, nó đã thấy ánh đèn của một chiếc xe máy đang đi tới. Chiếc xe đi rất từ từ, chỉ nhanh hơn người đi xe đạp một tí. Người lái xe là một trung niên, sau lưng là người đàn bà, vẻ mặt cực kỳ buồn bã và đau khổ, hình như bác ấy vừa khóc. Khi chiếc xe đi ngang tới Sơn "mặt già" và em bé, chợt người đàn ông reo lên, lạc cả giọng :

- Kia, nó kia rồi, con "Bi" !... Bi... ời !...

Chiếc xe máy phanh đứng lại giữa đường, người phụ nữ ngồi sau nhảy nhào xuống, chạy lao tới chỗ Sơn đứng :

- Ôi, Bi, con ơi... Mẹ đây...!

Nước mắt người phụ nữ tràn ra giàn giụa. Khi bà đưa tay đón lấy em bé từ vai Sơn, đứa trẻ cũng bật lên khóc nức nở :

- Mẹ ! Mẹ ơi. Mẹ đi đâu lâu thế...

Rất tự nhiên, mắt Sơn "mặt già" cũng đầm nước vòng quanh. Cậu cứ đứng ngây ra nhìn cảnh hai ông bà thay nhau chuyển tay bế và hôn hít em bé trong niềm sung sướng trào dâng. Rốt cuộc, cả bốn người : hai ông bà, bé gái và Sơn "mặt già" nữa, đều không cầm được nước mắt. Đến bây giờ, Sơn mới hiểu hết được lời mẹ nói lúc ở nhà. Ôi, chỉ có người mẹ rút ruột đẻ ra con mới thấu trọn tình mẫu tử sâu nặng, bao la đến thế nào.

Thực tình, trong "phương án" chuẩn bị, Sơn đã dự tính đến tình huống này. Cậu ta còn vạch sẵn một kế hoạch tỉ mỉ và kỹ càng khi gặp người nhà đi tìm em bé lạc, đại để : sẽ kéo tất cả lên đồn công an, khai báo tên tuổi từng người, xuất trình giấy tờ cần thận... mới cho nhận lại đứa bé. Bởi Sơn đề phòng trường hợp, thấy em bé xinh xắn, dễ thương, nhớ có kẻ nào đó mạo danh để nhận... "xằng" thì sao. Nhưng từ lúc hai ông bà nhận con, khóc lóc gọi tên em bé, cái tên "Bi" là thứ tên riêng, chỉ có gia đình đặt cho

mới thực sự biết nổi, và cả đứa trẻ nữa, nó bá vai ôm ngay lấy cổ bà, rồi gọi "Mẹ"... thì còn nghi ngờ làm sao được nữa.

Hai ông bà hỏi han đầu đuôi câu chuyện, tên tuổi Sơn "mặt già", hết lời triu mến cảm ơn cậu như một vị ân nhân "sinh ra đứa bé lần thứ hai", rồi một mực mời bằng được cậu ta về nhà mình "để cho ông bà cháu được biết mặt và cảm ơn". Sơn không sao từ chối nổi.

Cuộc viếng thăm gia đình đứa trẻ lạc diễn ra giữa đêm khuya hôm ấy, có lẽ là một kỷ niệm trong đời mà Sơn không thể nào quên được. Cả nhà tất bật mang đủ thứ bánh trái, hoa quả, nước nôi ra tiếp Sơn như một vị "thượng khách". Hai ông bà, bố mẹ của bé "Bi", hỏi ý kiến, rồi quyết định nhận Sơn từ nay làm "con nuôi" của gia đình, "thỉnh thoảng con đến chơi với bố mẹ và em Bi cho vui nhé !". Sơn vừa cảm động vừa ngượng nữa, chẳng biết tiếp tục xưng hô thế nào, lễ phép chào và chia tay ông bà ra về. Bước chân ra cửa, lúc này, cậu ta mới để ý, phía trước mặt, bên kia đường chính là cửa hàng có tấm biển "photôcopy" nhà anh Khánh, còn hai bên cửa nhà, quả là có hai gốc cây bằng lăng, xòa tán như ôm lấy căn hộ này. Thì ra, khi này quá mãi miết quan sát hàng photô này, cậu không hề biết rằng,

nhà bé Bi lại tình cờ ở ngay trước cửa. Trước khi về, cậu còn quay lại, nói thêm :

- Em "Bi" nhà mình có trí nhớ tuyệt vời lắm bác ạ !...

Như mọi ngày trông hàng, khách hát về hết, Sơn quét tước dọn dẹp, cả đêm tiền đưa cho mẹ cũng chỉ hết nửa tiếng, còn thì tắm rửa xong, lên giường, đặt lưng xuống là cậu có thể ngủ được ngay một mạch đến sáng. Vậy mà hôm nay, bố trông nom hàng họ trên phòng hát, Sơn chẳng phải làm gì, đưa em bé lạc về với bố mẹ nó xong, giờ lên giường ngủ, chẳng hiểu sao Sơn vẫn không thể chợp mắt được ngay. Tâm trạng cậu cứ miên man xáo trộn giữa niềm vui và nỗi lo lắng, hồi hộp. Sơn vui vì mình vừa làm được một việc tốt, đưa em bé lạc về nhà. "Chắc giờ này cả nhà bên bé Bi cũng chưa ngủ, họ đang chuyện trò, bàn tán, hỏi han bé Bi, và không thể không nói về mình..." và nỗi hồi hộp, lo lắng của cậu là mong sao cho đêm qua nhanh, trời mau sáng, để cậu còn thông báo cái phát hiện quan trọng ở hàng photôcopy kia cho Quang "sọt", và nếu cần, cho cả bọn trong nhóm nữa. Sơn cứ ngay

ngáy, chỉ sợ, nếu không nhanh, đêm nay, bọn làm ăn phi pháp sẽ tẩu tán tang vật và chuyển địa điểm hoạt động sang một cửa hàng khác thì mình "toi" công, và cái tin báo cho Quang "sọt" và cả nhóm ngày mai sẽ trở thành... tin "vịt" thì ngượng quá.

Cứ chấp chờn thao thức mãi như thế, tưởng đêm nay khó thể ngủ nổi, nhưng cuối cùng thì mắt Sơn cũng nhắm nghiền từ lúc nào. Có lẽ cuộc "bé em đi bộ" suốt buổi tối lang thang khắp khu tập thể bây giờ mới làm Sơn thấm mệt. Song, dẫu sao, thì đã lâu lắm cậu mới được ngủ một giấc say ngon lành và sáng khoái đến thế.

*

Hôm sau, ở điểm hẹn riêng của hai đứa do Quang "sọt" quy định : hàng bánh gối đầu khu nhà A, khi bà chủ vừa mang ra đĩa bánh nóng hổi cùng hai bát nước chấm ngâm đủ đủ dấm ớt, hấp dẫn đến... nuốt nước miếng, thì Sơn "mặt già", không giữ lâu được nữa, nói ngay :

- Khoan hãy ăn ! Mà biết thế tớ bảo cậu đừng gọi bánh nữa, ăn mất thời gian lắm. Có tin mới, quan trọng lắm, mà nói ở đây... không tiện...

Quang "sọt" sắp đĩa, cầm bát, gấp ngay một miếng bánh :

- Sao không tiện ? Tiện quá là đằng khác. Vừa ăn vừa nói. Chuyện càng dài càng tốt, gọi thêm đĩa nữa mà... truyền đạt cho hết. Chỉ sợ cái tin của cậu giỏi lắm thì cũng chỉ dài đến... hai cái bánh gối là cùng chứ gì. Nào, cầm đĩa "chiến đấu" đã, rồi nói đi. Quan trọng gì thì cũng phải có cái vào bụng đã, tớ đã bảo từ lâu, "có thực mới vực được đạo" mà...

Biết khó mà can ngăn nổi Quang "sọt" cái chuyện ăn uống, nhất lại đã vào đến trong hàng quà, Sơn đành cầm đĩa vậy, nó định bụng sẽ chén thật nhanh cho khỏi tốn thời gian, nhưng lúc vừa và xong miếng bánh thứ ba, liếc nhìn, đã thấy cái đĩa nhẵn thín rồi, Quang "sọt" chống đĩa nghĩ "giải lao", quay ra bảo bà chủ :

- Cho chúng cháu thêm hai chiếc nữa nhé !...

Sơn "mặt già" nghĩ bụng : "Cứ tốc độ ăn như nó thế kia, giả sử có nói xong chuyện hàng "phôtô", khéo mà nó phải "cuốn" đến... chục chiếc là ít...".

Giải quyết xong xuôi khâu lót dạ, hai đứa kéo nhau rời khỏi hàng bánh. Sơn càu nhàu :

- Thôi, từ bây giờ lấy chỗ khác làm "điểm hẹn" đi...

- Cũng được thôi, chắc cậu chán bánh gối rồi chứ gì ? Thì chuyển, cũng nên thay đổi món cho phong phú. Tùy cậu, muốn chọn phở, bánh cuốn, xôi hay bánh mì pa-tê... cũng được...

Sơn "mặt già" câu tiết :

- Cậu, đúng là cái "sọt" thùng đáy, ăn bao nhiêu vào cũng trôi đi đâu hết, lúc nào cũng chỉ lo đói... Tớ muốn chuyển, là để thoát khỏi cái vụ... đĩa bát lịch kịch này chứ đổi món đổi mung gì ! Thôi, từ nay cho lui giờ hẹn lại 30 phút, cậu muốn lo việc cái dạ dày ở đâu tùy ý, sau đó mới gặp nhau. Đờ rách việc !

- Thế nghĩa là tùy nghi... lót dạ chứ gì ? Được, càng tự do, chứ thú thực, ngồi ăn với cậu mất hết cả hứng, ai lại mặt mũi thì như ông cụ non, mà ăn uống cứ rón rén như... mèo ấy. Chán ồm !...

Hai đứa im lặng hồi lâu. Chọn một quăng vắng người, Sơn dừng lại bên một gốc cây, bảo Quang "sọt" :

- Chỗ này được rồi, tớ với cậu ngồi xuống đây, tranh thủ trao đổi luôn. Ở đây có nói to cũng chẳng ai nghe được. Chứ lúc nãy ở hàng bánh, cậu chẳng hiểu ý gì cả, toàn chuyện bí mật, lộ ra là hỏng việc ngay, ai lại cứ bô bô nói ở chỗ đông người.

Sau khi Sơn "mặt già" kể lại toàn bộ từng chi tiết phát hiện quan trọng của mình

ở quán photôcopy mà chính hai cậu đang có nhiệm vụ theo dõi (tất nhiên là cả chuyện đưa em bé lạc về nhà như thế nào), cậu ta kết luận :

- Bằng vào hiện tượng khả nghi ấy, tớ có thể dám chắc nhất định là trong hàng photôcopy có hoạt động phi pháp, tức là lên lút sao chụp cái gì. Chỉ có điều, chưa thể dám chắc có phải là "thơ đề" hay không thôi.

Quang "sọt" đề ra giả thuyết :

- Nhớ đâu chỉ là mặt hàng bình thường, như tài liệu, sách vở chẳng hạn. Họ tranh thủ làm đêm để kịp hẹn trả khách thì sao ?

Sơn "mặt già" phản đối ngay :

- Vô lý, nếu thế thì chỉ có là... điện mới tắt đèn sáng, bật đèn đỏ lên mà mò mẫm làm trong bóng tối như thế... Chỉ tiếc, lúc ấy vương em bé, chứ không, tớ chỉ thử "đánh động" - đập cửa hay hắng giọng một tiếng - là biết ngay. Thường chỉ những hành động gian tà, khuất tất mới sợ ánh sáng, chứ đường đường chính chính thì sợ gì mà không bật đèn堂堂 hoàng để làm ?

- Cậu nói cũng có lý đấy ! Nhưng... làm sao biết được họ in cái gì nhỉ ?

- Thì bây giờ mới phải bàn, tìm cách nào đấy để xác định chính xác là họ đang làm hàng gì, chứ nếu tớ đã biết được rồi, thì chỉ có báo công an đến vây bắt, việc gì phải đợi

đến sáng nay ngồi chờ cậu xoi bánh gối sốt cả ruột nữa...

Thấy hiện tượng Sơn kể quả là bất thường và đáng quan tâm, Quang "sọt" rủ Sơn "mặt già" đảo qua hàng photôcopy lần nữa, để "nghiên cứu" cách "đánh án" hữu hiệu nhất.

Vừa qua ngang trước hàng photô, hai cậu tạt vào phía hè đường đối diện, đứng dưới một gốc cây, nép vào quan sát.

- Anh Sơn ơi ! Anh Sơn. A ! Anh Sơn đến chơi, bà ơi !

Sơn "mặt già" giật mình quay vào : bé "Bi" ! Thì ra, mãi miết với chuyện theo dõi và quan sát hàng photôcopy, cả hai cậu lãng quên hẳn nhà bé Bi, mà chính cái gốc cây hai đứa đang đứng dưới đây, là cây bằng lăng đêm qua Sơn đã tốn công bé bé đi mò chân để tìm.

Cánh cửa hé mở, bà bé Bi bước ra :

- Sơn đấy hả, con, vào trong nhà chơi đi, mời cả bạn vào nữa...

Tình huống thật là bất ngờ và khó xử. Biết làm sao bây giờ ? Đang khít thế khấn trương, gấp gáp thế này... Song, để giữ phép lịch sự, Sơn đưa mắt ra hiệu cho Quang, nói nhỏ : "Vào chơi cậu. Rồi tính sau... Biết đâu "tương kế tựu kế" được thì càng hay. Dù sao thì cả ngày hôm qua hai đứa đã nhẩn mặt ở

hàng phôtô rồi, không thể tiếp tục "bài cũ" được. Xuất hiện nữa, họ nghi ngay"...

Hai cậu cùng "Chào bà ạ !" rồi bước vào nhà. Sơn cúi xuống bế ngay bé Bi lên, thơm vào má nó :

- Ôi, em ngoan quá, nhìn thấy anh là nhận ra ngay, thế hôm nay em không đi "mẫu giáo" à ?

Bà em bé đáp ngay :

- Hôm nay em Bi được ở nhà, bố mẹ nó bảo cho nghỉ một ngày, chiều về sớm tổ chức "khao" cả nhà, liên hoan mừng Bi "tai qua nạn khỏi". May quá gặp anh Sơn, chiều thế nào Sơn cũng đến vui với em nhé...

Sơn vâng dạ qua loa, vì cậu đang ôm bé Bi chiếm lĩnh vị trí bên cửa sổ nhìn ra đường. Quả thực chỗ này là một "trạm quan sát" lý tưởng đối với mũi trinh sát các cậu. Từ đây nhìn sang hàng phôtôcopy, có thể thấy rõ tất cả mọi hoạt động đang diễn ra bên ấy...

Bà già pha hai cốc sữa đậu nành mời hai trinh sát, rồi giơ tay đón bé Bi, dỗ dành :

- Thôi, Bi để hai anh ngồi uống nước, ra bà cho ăn xôi nào, chóng ngoan thì chiều anh Sơn mới đến chứ...

Bà bế bé Bi ra ngồi ở giường, bé còn "mà cả" thêm : "Ăn xong, bà lại cho cháu ra với anh Sơn nhé..."

Quang "sọt" ban nãy nghe Sơn "mặt già" kể, còn chưa tưởng tượng được câu chuyện thế nào, giờ được chứng kiến tình cảm của bà cô bé, cậu mới thấy cảm động. Từ bé, đã bao giờ cỡ như các cậu, đi đâu lại được người lớn tiếp đón nhiệt tình và quý mến như vậy. Quang làm một hơi, vơi già nửa cốc sữa. Sơn "mặt già" thấy thế, nhắc nhỏ :

- Bố ơi, từ từ thôi, có phải ngoài quán đâu mà "nốc" dữ dội thế ! Người ta mà trông thấy, khéo đến phát khiếp... Thôi, tranh thủ đi, cậu nhìn kia - Sơn đánh mắt sang hàng phôtôcopy - ở đây thật là "đài quan sát" có một không hai. Nhưng nếu cả hai đưa đều quay ra cửa sổ, e không tiện. Bây giờ, tớ quan sát, cậu ghi - nghĩa là đưa nhìn, đưa nghe, gọi là liên kết "*nghe - nhìn*". Cậu chỉ việc giở sổ bút, ngồi quay vào trong mà uống sữa (nhưng không được uống sang cốc của tớ đâu đấy nhé), tớ quan sát được gì, đọc cho cậu ghi. Được chưa ? Nào, chuẩn bị đi, tiến hành từ giờ đến lúc bà cho bé Bi ăn xong gói xôi...

Thời gian được tính toán cực kỳ suýt soát. Đúng lúc bé Bi "giải quyết" xong thìa xôi cuối cùng, cũng là lúc hai trinh sát hoàn thành công việc, gấp sổ, quay lại bàn nước. Tuy đã dặn trước kỹ càng thế, nhưng khi nhìn đến cốc sữa đậu nành, Sơn "mặt già"

thấy cốc của mình đã chẳng còn giọt nào, Sơn không dám nói to, trừng mắt chỉ tay vào cái cốc không như muốn trách quang "sọt". Quang gãi đầu gãi tai về hơi ngượng :

- À, ừ... tớ... quên mất. Mãi ghi chép quá nên... cầm nhầm phải cốc của cậu...

Trong cuốn sổ, Quang "sọt" ghi được những dòng sau đây :

"Hàng photôcopy : Mái bằng, có lỗ trần lên sân phơi. Sân lại có thang lên xuống phía bên ngoài. Cửa xếp kéo bằng sắt che tôn, nhưng hở lỗ trên và dưới : phía khe trên hở dài chừng 50cm, dưới hở khoảng 40cm. Người chủ có thói quen, hễ có tờ nhòe, hỏng là vò ngay vứt xuống nền nhà. Hàng để máy ở gian ngoài, không có cửa thông với nhà trong. Từ tường ngoài vào, bề rộng cửa hàng khoảng hơn 3m. Một cái sọt rác bằng nhựa dùng chứa giấy vụn, để giữa hai khối máy, cách cửa chừng 2,5m".

Hai cậu ngồi chơi với bé Bi một lúc, Sơn nhận lời sẽ đến buổi liên hoan chiều nay của gia đình, rồi cùng "xin phép bà" và chào, thơm bé Bi ra về. Chưa được mấy bước, Quang "sọt" đã nói ngay :

- Bây giờ tìm hàng chén cái gì đã, tớ đã thấy đôi đôi rồi. Phải công nhận, tập trung tư tưởng, chú ý vào một việc gì, dạ dày chóng... ngót thật.

- Trời ơi ! - Sơn "mặt già" sốt ruột kêu lên - cậu mà còn nhắc đến chuyện ăn lần nữa, lần sau tớ quyết sẽ không bao giờ nhận đi điều tra với cậu đâu. Tình hình đang cấp bách thế này. Cậu phải hiểu rằng, "thơ đề" được phát hành từng ngày, chậm phát hiện ngày nào nghĩa là mình đã chịu phò mặc, bó tay để nó tự do tuyên truyền dị đoan nhảm nhí ngày ấy. Chưa tìm ra thì đành chịu, nhưng đã nhìn thấy dấu hiệu khả nghi phạm tội, mà còn chậm trễ, thì chính chúng ta lại là người có lỗi đấy.

- Vậy bây giờ định thế nào ?

- Theo tớ, nếu hàng photô ở mũi trình sát chúng mình có nhiều khả năng kết luận phạm pháp hơn, thì hai hàng photô của hai "mũi" kia tạm thời loại khỏi diện nghi vấn. Như vậy, tung trình sát ra đây cũng bằng thừa. Tớ định thế này : Ta báo tin này cho cả nhóm, tập trung tổng lực lượng điều tra. Bây giờ, tớ về nhà trước chuẩn bị, cậu đảo qua hai khu A4 và A5, thể nào cũng gặp bọn nó loanh quanh ở đấy, báo tất cả về nhà tớ ngay để bàn phương án tiếp theo. Hết sức khẩn trương nhé. 30 phút nữa phải có mặt đầy đủ.

Cũng may, đúng lúc hai mũi trinh sát Sơn "sợ" - Tùng "khểnh", Minh "tổ cú" - Sáng "lợn" còn đang bơ vơ chưa biết tiếp tục các bước điều tra của mình ra sao đối với hai hàng photôcopy khu A4 và A5, nghe Quang "sợ" thông báo vấn tất tình hình hàng photô bên nhà A6, Tùng "khểnh" nói ngay:

- Thế thì còn nghi ngờ gì nữa, đích thị "tổ con tò vò" ở đây rồi, thế mà chẳng báo sớm, để anh em cứ lang thang mãi như mấy thằng vô công rồi nghề ngoài đường thế này, vừa mệt mỏi, vừa uống công...

Còn Sáng "lợn" lại hoàn toàn khác, nó vò đầu bứt tai:

- Ôi, tiếc thật! Số "son" lại rơi vào cu "mặt già" rồi, cái thằng ông cụ non, như con gà rù suốt ngày mà luôn gặp may. Thật đúng là "thánh nhân đãi khù khờ". Biết thế ban đầu bảo Minh "tổ cú" cho rút thăm, "mũi" nào không trúng cũng đỡ tiếc... Phen này, công trạng chắc chắn lại Sơn "mặt già" chiếm hết cho mà xem...!

Nhưng nói gì thì nói, tóm lại, nhận được tin Quang "sợ", hai mũi trinh sát kia cũng cảm thấy hồ hởi, vì dấu sao, các cậu cũng đang đi vào ngõ cụt, bí rì rì. Nay, nghe "bên ấy" phát hiện dấu hiệu khả nghi, dấu có hơi ghen tị một chút, nhưng anh nào anh nấy vui hẳn lên, tức tốc bảo nhau đi ngay. Dù thế nào chăng nữa, thì đây vẫn là "vụ án"

chung, công việc chung cơ mà. Việc phá ổ "thờ ơ", bài trừ mê tín dị đoan, trên báo chẳng vẫn nói "là trách nhiệm chung của tất cả mọi người, góp phần làm lành mạnh xã hội" đó sao.

Chưa đầy 20 phút sau, các trinh sát nhóm đặc nhiệm C21 đã có mặt đầy đủ ở nhà Sơn "mặt già". Cậu trinh sát chủ quán quyết định dành hẳn phòng hát karaôkê để cả nhóm hội họp. Tình thực, từ trước đến nay, tính từ khi được kết nạp vào nhóm đặc nhiệm C21 sau lần "đơn thương độc mã" đi điều tra vụ "chấn tử ăng-ten" nhà C4, Sơn "mặt già" vẫn không tránh khỏi tính e ngại, rụt rè vốn có của mình. Nhiều lúc Sơn cũng muốn phát biểu, hiến kế theo ý riêng của nó, song lại thôi. Cái mặc cảm "lính mới tò te" làm cậu ta giữ ý đến thái quá. Dấu sao, mình vẫn là người vào sau, hăng hái vô tư quá sợ bọn nó lại bảo "chưa chi đã đòi ti toe, chơi trội" thì buồn lắm. Cứ mang trong đầu ý nghĩ như vậy, nên Sơn chưa dám thẳng thắn, mạnh dạn cho lắm trong mỗi "vụ án" được tham gia ý kiến. Song lâu dần, xem cách cư xử và làm việc của toàn nhóm, cậu thấy mình đã nghi lắm, chứng nó quả thật rất vô tư và tôn trọng bất kỳ ý kiến nào, thậm chí, nếu ai đề ra phương án hay, khả dĩ nhất, là tất cả nhất trí và bầu làm phụ trách "chuyên án" ngay lập tức. Nhờ vậy,

Sơn "mặt già" mạnh dạn dần lên. Và hôm nay, sau khi "mũi" trình sát của cậu phát hiện dấu hiệu tội phạm, theo yêu cầu của mình do liên lạc Quang "sọt" thông báo, thế mà chỉ một thoáng sau, cả nhóm đã có mặt đầy đủ. Với Sơn, cậu coi đó là một vinh dự, và càng thấy rõ vai trò của mình trong vụ "TD.A456" này.

Sơn "mặt già" bung ra một khay sáu cốc nước khoáng ngọt có đá, đặt xuống trước mặt từng người, vẻ mặt xởi lởi và vui vẻ. Quang "sọt" đón ngay cốc nước, làm luôn một hộp rất vô tư, phát biểu ngay :

- Tớ xin có ý kiến...!

Cả bọn ngạc nhiên, chăm chú theo dõi, Quang tiếp :

- ... Trước khi vào họp, đề nghị cậu Sơn... bật máy, ca vài bài cho ngọt giọng đi, rồi bàn bạc sau...

Minh "tổ cú" chặn ngay :

- Thôi, thôi, để dành cái giọng ca vàng của cậu vào hôm khác, giỏi lắm thì lại "anh ở đầu sông em cuối sông" hay "cùng mắc võng..." là cùng chứ gì, nghe mãi mấy cái bài tử của cậu đến chán chết được. Người ta đang sốt cả ruột lên đây, nóng lòng biết phát hiện của mũi trình sát các cậu, nên chúng tớ mới kéo nhau đến ngay, chứ có phải đến ngồi nghe cậu... rên đầu. Tớ đề nghị : bắt đầu họp luôn...

Lần lượt hết Sơn "mặt già", tiếp đến Quang "sọt" trình bày trước cả nhóm tất cả mọi nhận định, suy diễn, phán đoán của mình từ sau phát hiện bất ngờ của Sơn "mặt già" ở hàng photôcopy nhà A6 trong đêm đưa em bé lạc về nhà. Quang cũng không quên trình bày cặn kẽ kết quả quan sát hàng photô ghi trong sổ tay của mình, rồi kết luận :

- Đây, tất cả chỉ có thế, các cậu cho ý kiến đi...

Sơn "mặt già" tiếp luôn :

- Vấn đề còn lại bây giờ, là phải tìm ra cách nào đó để biết chính xác bên trong hàng photô kia đã sao chụp cái gì dưới ánh đèn đỏ tối mờ đó... Cả đêm qua tớ đã nát óc mà chưa nghĩ ra cách gì cả...

Tùng "khềnh", nãy giờ hý hoáy ghi chép đặc kín mấy trang sổ, ngẩng lên bảo Quang "sọt" :

- Cậu đọc lại đề tứ ghi mấy chi tiết ban nãy đi. Thứ nhất, theo cậu nói, khe cửa sắt bên dưới khoảng 40cm, có nghĩa là cửa sắt họ bịt kín bằng những lá tôn xếp bản lè chữ chi, nhưng chỉ che phần giữa, còn phần trên cao và dưới sát đất vẫn để hở phải không ?

Sơn "mặt già" trả lời thay Quang :

- Đúng như vậy, tớ đã áp sát ngay cạnh để nghe ngóng rồi mà, cái cửa sắt cấu tạo đúng như vậy.

Tùng "khểnh" vội ghi thêm vào sổ, hỏi tiếp :

- Thứ hai, cậu nói họ có cái sọt rác bằng nhựa, nhưng lại vứt bừa giấy vò dưới đất, mà cậu Quang lại ghi "ông chủ có *thói quen* vò giấy vứt xuống nền nhà", vậy tớ muốn hỏi, do đâu, chỉ theo dõi người ta có hơn một ngày, các cậu dám kết luận đấy là thói quen?

Cả bọn im lặng sau lời bắt bẻ của cu út Tùng "khểnh", nó mới nghe qua một lượt mà đã tìm ra cái để vặn vẹo người ta được ngay. Mà nó đặt câu hỏi thắc mắc đúng quá rồi còn gì, nên một vài người hồi hộp chờ đợi, tỏ ra lo lắng cho Sơn "mặt già". Nhưng Sơn đứng dậy, giải thích ngay :

- Chúng tớ theo dõi buổi sáng, chứng kiến tận mắt khi bản phôtô bị mờ, nhòe hay lệch, ông chủ đều tiện tay vò ném xuống đất luôn. Đến buổi trưa nghỉ ăn cơm, có một người trẻ hơn, có thể là làm thuê cho cửa hàng, thu dọn giấy rác, quét nhà sạch sẽ. Buổi chiều, lại đã thấy ông chủ ném giấy ra nhà. Rồi qua đêm, sáng ra cũng vậy... Nên có thể kết luận đó là thói quen của ông chủ phôtô...

Tùng "khểnh" nhíu mày, đầu gật gật như nghĩ ra điều gì, mắt lim dim một lúc, nói :

- Cảm ơn cậu, kết luận như thế cũng tạm được. Mấu chốt là ở chỗ đó. Nếu quả thật đấy là thói quen của ông chủ, thì tớ đã làng màng nghĩ ra một cách rồi... Nhưng để tớ nghĩ thêm chút nữa đã, các cậu cứ phát biểu tiếp đi...

Cuộc thảo luận bắt đầu, mỗi đưa một câu, ồn ào sôi nổi hàng mười lăm phút, đề xuất đủ kiểu cách, cứ anh này nêu ra, anh khác lại phản đối, đề giả thuyết bác bỏ... rồi cuộc vẫn chưa tìm ra cách nào có thể biết được hàng photôcopy nhà A6 đã sao chụp gì trong đêm khuya. Cuối cùng, sốt ruột quá, Sáng "lợn" lên tiếng :

- Thôi, bố trẻ "khềnh" ơi, bố nghĩ ra được cách gì thì nói luôn cho anh em nghe xem nào, cứ dền dứ mãi hóa ra kiêu kỳ đấy!...

Tùng "khềnh" cầm sổ đứng lên.

- Trước hết, tớ trở lại vấn đề lúc nãy : *Thói quen* của ông chủ, để đi đến suy luận rằng : cho dù làm trong đêm tối, nhưng đã có bóng đèn đỏ, nghĩa là vẫn cần ánh sáng để soi, ở trường hợp này, chỉ có thể là để xem bản photô ra xấu-đẹp, rõ-mờ thế nào. Khách ban ngày, thường chỉ sao chụp vài ba đến mười bản, mà cậu Sơn đã chứng kiến ông chủ vò vứt nhiều tờ hỏng, chứng tỏ máy của ông ta có cái "tật" gì đó, thỉnh thoảng lại "giờ chúng". Còn giả thuyết nếu đêm khuya

ông ta "in" sao "thơ đề", chưa biết bao nhiêu bản, nhưng chắc chắn số lượng cũng không thể ít. Như vậy, với cái máy photô và *thói quen* mà cậu Sơn đã xác định của ông, nhất định trong một "ca" in ban đêm phải có nhiều bản hỏng bị loại ra, vò vứt xuống đất... Các cậu có nhất trí với tớ không ?

- Đúng, đúng ! Nhất trí !

Chưa ai nghĩ tiếp được là Tùng "khềnh" sẽ làm gì từ suy luận đó, song mọi người đều thâm phục đầu óc suy luận tinh tế và tỉ mỉ của thằng bạn nhỏ con nhất hội này. Nó cứ túc tắc nêu từng vấn đề một, thông thả, chậm rãi, nhưng mỗi kết luận đều đầy sức thuyết phục, chẳng cậu nào bắt bẻ nổi.

Thấy tất cả đều đồng ý với mình, Tùng "khềnh" gấp sổ cho vào túi, nói tiếp :

- Từ suy luận trên, tớ nghĩ ra một cách thế này, có thể biểu diễn luôn để các cậu xem và góp ý luôn. Bây giờ, cậu Sơn lấy cho tớ xin một đoạn dây chỉ đen dài... xem nào - Tùng rút sổ ra xem lại, rồi nói tiếp - độ gần 4 mét, một que tăm cứng, và một cái kẹo cao su...

Quang "sọt" nghe đến kẹo cao su, thêm luôn :

- Mang cả phong ra càng tốt, ở đây vừa duyết 6 người, loại bạc hà ấy nhé...

Sơn "mặt già" chưa hiểu Tùng định làm gì, nhưng vui vẻ :

- Được, chờ lát, có ngay có ngay...

Trong khi Sơn "mặt già" chạy vào sau quầy lấy kẹo và những thứ cu "khềnh" yêu cầu, thì Tùng moi hai túi quân xếp ra bàn đủ các loại chun và "đạn" giấy gấp sẵn hình chữ V. Mọi người suýt bật cười. Thì ra, bấy lâu nay, đi đâu ông tướng này cũng thủ "vũ khí" sở trường của nó trong người. Tài bắn giấy trong lớp của Tùng "khềnh" thì còn phải nói, thuộc loại "siêu sao" như chúng ta đã biết, chưa bao giờ - trừ mỗi lần duy nhất trong tiết nhạc của thầy Tâm hồi đầu năm - "đạn" giấy của Tùng "khềnh" bắn sai địa chỉ cả. Chẳng biết nó luyện thế nào, đến mức tay để dưới mặt bàn, mắt vẫn nhìn lên bảng, mà viên đạn thư với một vòng chun nhỏ có thể bay đến bất cứ trước mặt anh nào trong lớp mà nó muốn, chính xác đến khó tin.

Sơn "mặt già" mang phong kẹo cao su ra, Quang "sọt" đứng dậy đón cầm ngay và bóc luôn vẻ rất thành thạo, phát cho mỗi người một thanh. Lúc đưa cho Tùng, Quang nói nhỏ : "Cậu định làm thí nghiệm gì tớ chưa biết, nhưng cứ thoải mái, hông, lại lấy phong nữa, bọn này được nhờ..."

Tất cả sáu cậu cùng bóc kẹo, lần lượt bỏ vào mồm. Cả bọn chú ý theo dõi, thấy Tùng cũng chén như chúng, ngỡ bị cu út lừa, Sáng "lợn" nói ngay :

- Chẳng biết cậu nghĩ ra cách gì, chứ đòi đem kẹo cao su ra nhai, tớ cũng làm được cả mười lần...

Tùng vừa nhai kẹo, vừa loay hoay với sợi chỉ và mẩu tằm đã bẻ trên tay, nhovn cười đáp :

- Cứ bình tĩnh, đợi đấy, sắp "mở màn" ngay đây - rồi nó quay ra bảo Sơn "mặt già":
- À quên, cậu có quyển vở cũ nào bỏ đi không, cho tớ xin một quyển...

Sơn lại đi lấy vở. Tùng lúc này mới đứng lên, bước đến trước quầy nước, giở cuốn vở cũ ra, giật xé mấy tờ giữa, cứ như đang chuẩn bị làm trò ảo thuật không bằng. Mồm vẫn nhai kẹo, Tùng bất ngờ vừa vò mấy tờ giấy vò lần lượt vút xuống chân, vừa nói :

- Bây giờ cứ coi tớ là ông chủ hàng phôtô và đây là những tờ in hỏng vút dưới sàn nhà...

Rồi Tùng xải chân bước xuống giữa hai hàng ghế sa-lông bọc, vừa bước vừa đếm :
"Một... hai... ba... bốn... vừa đứng bằng khoảng cách từ cửa sắt đến tường trong. Bây giờ, tớ lại là tớ, đứng ngoài cửa sắt, tức là ngoài đường. Theo như Sơn và Quang nói: cửa sắt hở phía dưới độ 40 phân, khoảng bằng... đầu gối tớ. Vậy, cách của tớ là thế này..."

Tùng quay lưng lại cả bọn, nhè miếng kẹo trong mồm ra, loay hoay làm gì một lúc. Chợt nó cúi xuống thật nhanh, hai tay "giương súng" bắn chun dưới đầu gối, chỉ nghe một tiếng "tạch" nhỏ, viên kẹo cao su ăn dở của Tùng đã dính trúng vào tờ giấy vò nó vừa vò, vứt ở phía trên.

- Bây giờ thì tớ mạn phép ông chủ photôcopy "xin" một tờ giấy hồng, để xem ông đang in gì nhé...

Nói xong, Tùng ngồi phệt xuống sàn, như người ngồi câu cá ở bờ hồ, hai tay guồng guồng... tờ giấy vò, như bị phép lạ thôi miên của cu "khểnh", cứ theo tay nó vậy, từ từ bò trên đất chạy ra phía Tùng như có... ma.

Cuối cùng, cả bọn mới vỡ nhẽ : Thì ra, Tùng đã dùng miếng kẹo cao su ăn dở về lại làm đạn, và đoạn chun trên tay đã đưa viên kẹo bắn trúng tờ giấy vò dưới đất. Viên đạn dính ấy, nó đã khéo léo buộc vào sợi chỉ ngang que tăm bên trong. Thế là, khi miếng kẹo đã dính vào tờ giấy vò, cu cậu chỉ việc từ từ kéo sợi chỉ, lôi tờ giấy về phía mình ngon lành...

Khi đã kéo được tờ giấy về tới "đích", Tùng "khểnh" làm động tác nhặt lên, gỡ viên kẹo ra, vuốt vuốt lại tờ giấy vò vừa bị chính nó vò lúc nãy, đưa cho Minh "tổ cú" :

- Trao cho đồng chí chỉ huy trưởng, xác định xem có phải đây là tờ "thơ đề" không. Nếu đúng, báo công an lập tức !

Tiết mục biểu diễn của "siêu xạ thủ" Tùng "khểnh" được cả bọn im lặng và chăm chú, thậm chí hồi hộp thường thức vừa kết thúc, cả nhóm cùng đứng dậy vỗ tay reo hò, vừa tán thành vừa khâm phục.

Không bàn luận gì thêm, tất cả nhất trí dùng "tay súng" sờ trường Tùng "khểnh" để khám phá vụ án "TD.A456" ngay trong đêm nay. Phân công Tùng "khểnh" chuẩn bị chu đáo "vũ khí". Sơn "sợ" đi theo yểm trợ. Sáng "lợn" và Quang "sợ" ở vòng trong cảnh giới người qua đường để Tùng "khểnh" hành động. Còn Minh "tổ cú" và Sơn "mặt già", hai đứa nhà đều có điện thoại, phục kích vòng ngoài, chờ kết quả, sẵn sàng gọi báo cho công an ngay.

HAI CHIẾC XE ĐẠP... ĐÍNH BÁNH VÀO NHAU

Theo thỏa thuận của cả nhóm, đúng 7 giờ tối - lúc chương trình "Những bông hoa nhỏ" của Đài truyền hình bắt đầu, tất cả các trinh sát phải có mặt ở điểm tập kết dưới cái mái quán bỏ không ở đầu nhà A6. Kể cũng lạ, rõ ràng chúng đều biết hàng photôcopy chỉ hoạt động lúc đêm khuya, tối thiểu cũng phải hơn 10 giờ đêm, thế mà lại hẹn nhau sớm vậy để làm gì không biết. Dù hiểu, các trinh sát đặc nhiệm C21 nhiệt tình và hào hứng với công việc điều tra phá án đến thế nào.

Sắp tới giờ tập trung, Minh "tổ cú" nhận được điện thoại của Sơn "mặt già" gọi tới: "Báo cáo với nhóm, tớ mắc bận phải đến dự liên hoan ở nhà bé Bi, nên sẽ ra chỗ hẹn chậm ít phút. Vì sáng nay chót nhận lời rồi, không thể không đến được. Nhưng cậu cứ yên chí, nhà bé Bi ở ngay trước cửa hàng photôcopy ấy. Ở trong nhà quan sát qua cửa sổ rất bí mật và tiện lợi. Nhà bé Bi lại có cả

điện thoại, nên có thể tớ sẽ phục "chốt" luôn ở đây cho tiện. Coi như tớ đã có mặt, các cậu cứ cho tiến hành như kế hoạch. Nếu phát hiện đúng là ổ in sao "thơ đề", báo cho tớ biết bằng ám hiệu, tớ sẽ gọi ngay sang công an phường, nhanh hơn về nhà nhiều ! Thế nhé. À, số điện thoại nhà bé Bi hả, ghi nhé : 567892. Tạm biệt !"

Vì lý do ấy, nên tới giờ hẹn, điểm "tập kết" chỉ có mặt năm người. Sáng "lợn" thắc mắc ngay với Minh "tổ cú":

- Làm gì mà bắt anh em tập trung sớm thế, gần khuya hàng photô mới hoạt động, vậy mình sẽ làm gì từ bây giờ đến lúc ấy đây ? Hay là định đi hát karaôkê ?!...

Minh "tổ cú" cũng đã phần nào thấy sự vô lý trong điểm này, nhưng đã chót báo nhau đến cả rồi, không lẽ lại giải tán, chờ đến khuya mới tập trung, cậu ta nghĩ thật nhanh cách chống chế hợp lý:

- Các cậu chẳng hiểu gì cả, thiếu gì việc để làm. Bao giờ cũng vậy, công tác chuẩn bị để "phá án" là cực kỳ quan trọng. "Chuẩn bị tốt tức là đã chiến thắng 50%", các cậu không nhớ sao. Bởi thế, tớ hẹn sớm, chủ yếu để kiểm tra nhằm làm tốt công tác chuẩn bị của cả nhóm, đề ra các phương án ứng với mọi tình huống có thể xảy đến. Nhất quyết không được chủ quan, càng dự phòng kỹ

càng tránh khỏi bị động, luống cuống khi có sự cố đột biến...

"Thật đúng là tay "đặc nhiệm nòi", kiểu gì nó cũng thuyết được đâu đấy, bài bản, khó mà phản đối" - cả bọn thầm nghĩ. Riêng Quang "sọt", vốn dân cùng nhà tập thể với Minh "tổ cú", lại nghĩ khác, nó lăm bắm một mình : ... "Đoạn này, chắc cu Minh lại học lỏm được của bố nó trong một lần xách cặp lồng phở đến công an phường cho "ông già" đây". Minh "tổ cú" nói tiếp :

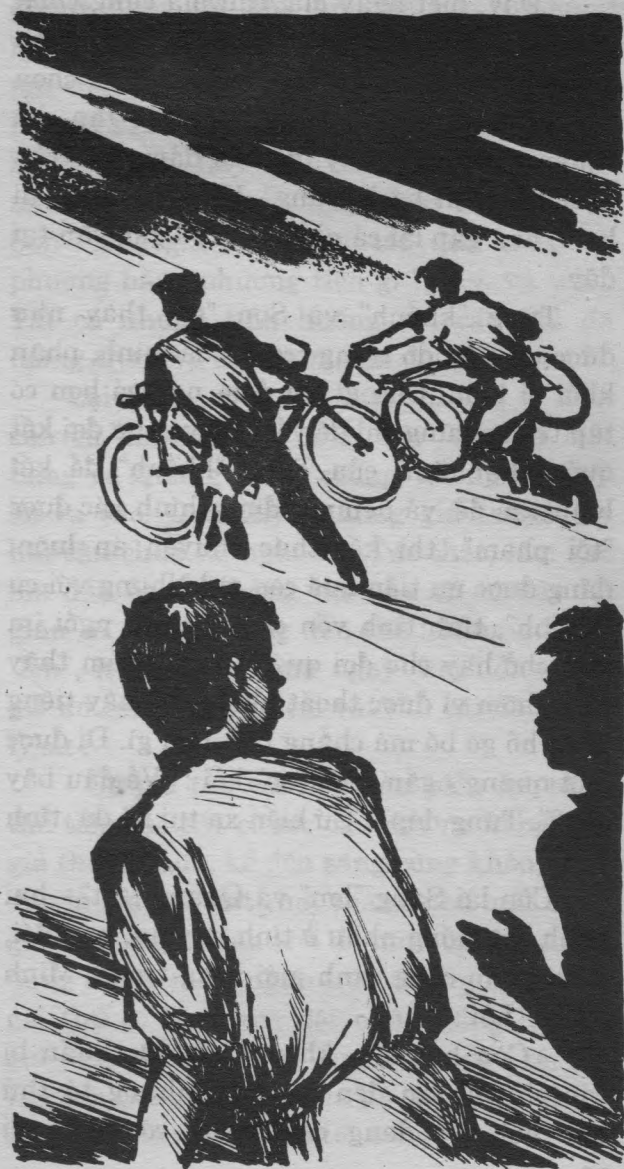
- Bây giờ, đề nghị cậu Tùng cho biết "vũ khí" đã chuẩn bị đến đâu, đầy đủ chưa ? Cậu là nhân vật chính của trận "đánh án" này đấy...

Tùng "khềnh" được tôn làm "nhân vật chính", thấy cũng oai, nó rập gót chân đi giày vải kêu đánh "bép" một cái, đứng nghiêm báo cáo :

- 2 súng cự ly vừa, 1 súng cự ly xa, một cơ số đạn 5 viên, một buộc chun mua 200đ dự trữ, chỉ đen : 1 cuộn 50m, 2 phong kẹo cao su 12 thanh... nhưng đã chia mất bốn cái cho Sáng, Quang, Sơn "sọ" và... tớ rồi.

- Đã thử lại "súng" chưa, có bảo đảm trúng đích ngay viên đầu không ?

Thấy hỏi đến câu này, Tùng gãi gáy, ngắc ngư không trả lời ngay, Minh "tổ cú" được dịp chần chỉnh :

- Đấy, biết ngay mà, cậu mà cũng chưa dám tin tưởng, thì còn ai yên tâm được nữa. Tờ đề nghị : Tùng và Sơn "sợ" tùy nghi chọn địa điểm, thử lại "vũ khí", gần thì tập cho thuần thục mọi cự ly, để bảo đảm vào trận là "bách phát bách trúng". Hai cậu có thể đi luôn, hẹn gặp lại cả nhóm lúc 23 giờ, vẫn tại đây.

Tùng "khểnh" và Sơn "sợ" thấy như được ưu tiên do trọng trách của mình, phấn khởi đi luôn. Chả gì thì đêm nay cả bọn có tập trung, cũng chỉ để yểm hộ và chờ đợi kết quả "phát đạn" của Tùng "khểnh" để kết luận vấn đề, và nếu xác định chính xác được "tội phạm", thì kết thúc chuyên án luôn, đáng được ưu tiên quá còn gì ! Nhưng với cu "khểnh", tính tình vốn chẳng thích ngồi im một chỗ hay chờ đợi quá lâu, cậu cảm thấy nhẹ nhõm vì được thoát khỏi ít là mấy tiếng đồng hồ gò bó mà chẳng biết làm gì. Đi được một quãng ngắn, Sơn "sợ" hỏi : "Về đâu bây giờ?". Tùng đáp : "Cứ biến xa tụi nó đã, tính sau !"...

Còn lại Sáng "lợn" và Quang "sợ" - hai trình sát giống nhau ở tỉnh hay ăn, háu đói, được phân công canh giới vòng trong, Minh "tổ cú" hỏi :

- Còn hai cậu, không biết đã chuẩn bị các phương án đến đâu rồi, nhưng tờ thử hỏi: giả thử đang canh giới, có người đi

đường đang tới, thì làm thế nào ? Chẳng may, Tùng hành động lộ, bị người bên trong mở cửa đuổi bắt, sẽ xử lý ra sao ? Trường hợp đã xác định được tội phạm, nhưng Tùng bị nguy cấp, hay mất liên lạc do trục trặc nào đấy, không báo ngay được cho tờ hoặc Sơn "mặt già", thì hỏa tốc đến công an phường bằng phương tiện gì ?, v.v. và v.v... Tất cả những tình huống ấy, các cậu đã lường trước và có phương án đối phó chưa ?

Lại thêm một lần nữa, những ý kiến của cu hình sự con nhà "nòi" đưa ra làm Sáng và Quang luống cuống, không biết trả lời ra sao. Quả thật, những giả thuyết ấy hai cậu chưa hề nghĩ tới. Tức thật, làm sao mà đầu óc cái thằng hơi như tổ cú này lại giàu trí tưởng tượng đến thế ! Nhưng Sáng "lợn", ít khi chịu thua ngay "keo" đâu, bao giờ nó cũng phải cố cãi vài câu cái đã. Sáng lý sự :

- Cứ giả thử với nếu như kiểu ấy, tờ có thể tiếp tục bắt chước cậu đặt ra hàng xâu giả thuyết nữa, kể đến sáng cũng không hết, nào là giả thử bất chợt thành phố mất điện, giả thử bỗng nhiên trời đổ mưa to, sấm chớp đùng đùng, nước ngập trên đường như suối, giả thử có tên trộm đột nhập đúng lúc ấy, giả thử ông chủ đang làm bỏ ra đi... tè, giả thử con chó chạy qua sủa ba tiếng, giả thử... giả thử... có mà kể đến tét cũng được...

Quang "sọt" thấy Sáng mạnh mẽ, cũng hòa theo luôn :

- Giả thử đang phục kích tội phạm bỗng thấy người... hơi quá, giả thử đúng lúc cần im lặng nhất có cậu nào...

Minh "tổ cú" xem chừng mấy ông bạn đang được đà, nếu không "tốt" ngay khéo mà chúng lôi cả chuyện nhảm nhí ra mất, nó nghiêm giọng :

- Tớ đề nghị các cậu nghiêm túc, không nói lan man, lạc đề. Nên nhớ, những tình huống tớ nêu đều có khả năng xảy ra cả. Vậy hai cậu bàn với nhau, tự đề ra những phương án của mình. Đúng 23 giờ, báo cáo lại trước cả nhóm trước khi hành động, để mọi người nắm được còn thực hiện. Giải tán!

Gọi là giải tán, cho đúng lệ bộ, kỳ thực chỉ còn có ba người. Sáng "lợn" và Quang "sọt" đi về một ngã, Minh "tổ cú" (còn mỗi mình) đi về một ngã. Sáng bảo Quang :

- Mình phải thống nhất qua loa vài phương án, tí nữa còn nói với chúng nó...

Quang xua tay :

- Yên trí, yên trí, tớ đã có sẵn một loạt trong đầu rồi, chính ra lúc này có thể trình bày ngay được, chẳng qua muốn trêu ông "tổ cú" tí thôi... Bây giờ tớ hỏi cậu một vấn đề quan trọng : Có mang theo tiền đi không?

- Có, nhưng để làm gì mới được cơ chứ ?

- Vào quán karaôkê, tớ với cậu gào độ một tiếng, nếu hứng nữa, thì hai tiếng cho đã, xong xuôi ra thống nhất với nhau một vài phương án gọi là, tiếp đó tìm hàng bánh bao đánh mỗi thằng một cái, ra hàng nước tráng miệng tiếp hai cốc trà đá, ngồi luôn đấy xem ti-vi, vừa đúng giờ chiếu "Bao thanh thiên", hết phim ra điểm tập kết là vừa sít giờ. Nhất trí chưa...

Đĩ nhiên là Sáng "lợn" nhất trí cả hai tay, vì chương trình Quang vạch ra, toàn những tiết mục khá hợp với sở trường của nó cả. Hai trình sát đặc nhiệm hợp "dơ" hiếm có này lần đầu được đi đôi với nhau, chả biết rồi lát nữa vào công việc chúng làm ăn ra sao, nhưng riêng cái khoản "hàng quán" nghe chừng các cậu phối hợp nhịp nhàng ra phết. Quang "sọt" khoác vai Sáng "lợn" bước vào quán karaôkê, như chẳng hề có vụ án vụ iếc nào xảy ra cả...

*

Trong khi đó, Tùng "khểnh" rủ Sơn "sọ" về nhà ăn cơm rang, tranh thủ hỏi thêm mấy động tác của miếng võ khóa tay mà Sơn "sọ" sử dụng hồi bắt tên trấn lột vụ "TTL-500", Sơn bảo : "Thôi để lúc khác, cậu

kiểm tra lại "súng" và tập bắn thử đi..."
Tùng đáp : "Khổ quá, tớ bảo đảm chắc chắn rồi mà, món này, tớ tập quanh năm chứ đâu chỉ hôm nay, có thể mới dám đứng ra nhận với cả nhóm chứ !" Sơn vẫn lo ngại : - "Tốt nhất, cậu cứ thử lại, tớ chứng kiến, yên tâm đã, rồi mới phổ biến "miếng khóa tay" được"... Tùng lắc đầu :

- Ông võ sư trác lếp quá, có mỗi "miếng khóa" cũng phải mà cả. Được, cậu xem đây...

Tùng "khểnh" nhảy ra ban công, móc túi lấy ra một cái... kẹo cao su, bóc thật nhanh, nhai nghiền ngấu, vừa nhai, nó vừa tuồn ở cổ tay ra một vòng chun loại đặc biệt đã được "thừa" sẵn, vòng vòng móc móc vài đường quanh các ngón tay. Tùng quay vào bảo Sơn "sọ" :

- Cậu có nhìn thấy con lợn nhựa trong gầm tủ buýp-phê nhà tớ kia không ?

Sơn cúi mặt sát sàn nhà để nhìn, một lúc, đáp :

- Có có, con lợn màu hồng, ở mãi tít trong chứ gì, nhưng làm sao ?

Tùng giơ tay chỉ về phía góc nhà :

- Kia, công tắc đèn ở bảng điện, nhờ cậu tắt hộ đèn trong một phút. Kia, tắt đi...

Sơn "sọ" chưa hiểu gì, chạy lại góc nhà, đưa tay tắt đèn. Căn phòng vừa tối om, nó

nghe tiếng Tùng "khểnh" nói ngoài ban công:

- Bắt đầu nhé, tớ sẽ điều con lợn ấy ra ngoài này cho cậu xem...

Rồi, chỉ nghe một tiếng "bộp !" nho nhỏ, sau đó im lặng, gần một phút trôi qua, Tùng bảo Sơn : "Thôi, giờ lại bật đèn lên..."

Ánh đèn vừa sáng, Sơn "sọ" nhìn ra, đã thấy con lợn nhựa "bò" ngược, gần tới chỗ Tùng "khểnh" ngồi, chỉ còn cách nó độ hai viên gạch sàn. Tùng vỗ tay :

- Lại đây, cậu lại đây mà *chứng kiến* cho *yên tâm* - Tùng cố nhắc lại hai từ Sơn "sọ" vừa nói lúc nãy.

Sơn "sọ" bước lại, bò xuống đất để quan sát : viên kẹo cao su trắng Tùng nhai dở dính chặt vào một bên mông con lợn nhựa, nhờ sợi chỉ buộc giữa ruột viên kẹo. Tùng đã kéo được chú lợn tận sâu trong gầm tủ ra tới ban công...

Chẳng còn biết nói gì hơn, Sơn "sọ" lắc đầu thán phục :

- Cậu, đúng là "siêu xạ thủ" ! Giỏi thật !

Tùng khiêm tốn :

- Có gì đâu, chẳng qua là "văn ôn võ luyện", cũng như các bài đá bay và chặt ngói của cậu ý mà... Nhưng vấn đề không phải là giỏi hay kém, mà chủ yếu cậu đã "yên tâm" chưa ?

Sơn "sọ" gật gù :

- Yên tâm, yên tâm rồi...

- Thế thì phổ biến cho tờ bài "khóa tay" đi...

*

Lại nói đến Sơn "mặt già", cậu vắn sơ mi trắng, tóc rẽ ngôi xít gôm, mặc chiếc quần mới cứng, xin phép bố mẹ, dặn "chiều nay con không ăn cơm nhà" cẩn thận rồi mới ra đi. Sơn rẽ qua chợ, tìm hàng lưu niệm, mua một tấm bưu ảnh gấp có nhạc, in hình một cái móng ngựa bên cây nến đỏ đang bùng cháy. Sơn chọn tấm ảnh đó vì nó nhớ lại lời bố giải thích ngày xưa, hồi mới ở chiến trường về : "Cái móng ngựa tượng trưng cho sự an toàn. Phương Tây người ta quan niệm thế. Từ thời La Mã cổ đại, nhiều chiến tướng đã để ý, và thấy rằng, chân con chiến mã hay, không bao giờ giẫm lên các xác chết hoặc người bị thương trên chiến trường cả. Bởi thế, cái móng ngựa chiến mang ý nghĩa của sự bình yên, cao thượng..." Cái tích đó làm Sơn rất thích và nhớ mãi. Mua cái bưu ảnh ấy, Sơn "mặt già" nghĩ thế nào bố mẹ bé Bi cũng hiểu được sự tế nhị của lời chúc mừng gửi trong món quà nhỏ nhoi này.

Nhưng, thật bất ngờ (và cũng không may) cho Sơn, cứ ngỡ gia đình chỉ làm bữa cơm thân mật, vài ba người trong nhà, thêm cả cậu ta nữa ngồi chuyện trò vui vẻ, giỗi lăm cũng chỉ hơn tiếng đồng hồ là xong, ai ngờ tiệc tùng cỗ bàn bày thịnh soạn một dãy bàn dài trải khăn trắng, có cả rượu, bia và hoa quả đủ loại. Khách mời toàn những người lớn tuổi trong họ hàng nội ngoại, cả cơ quan của bố mẹ bé Bi nữa. Duy nhất có Sơn là vị khách nhỏ tuổi nhất, nhưng lại được xếp ngồi ở đầu bàn, bên cạnh bố mẹ em Bi. Ông chủ tiệc đứng lên giới thiệu Sơn với mọi người. Ông nói dài lắm, Sơn không nhớ hết, đại để :

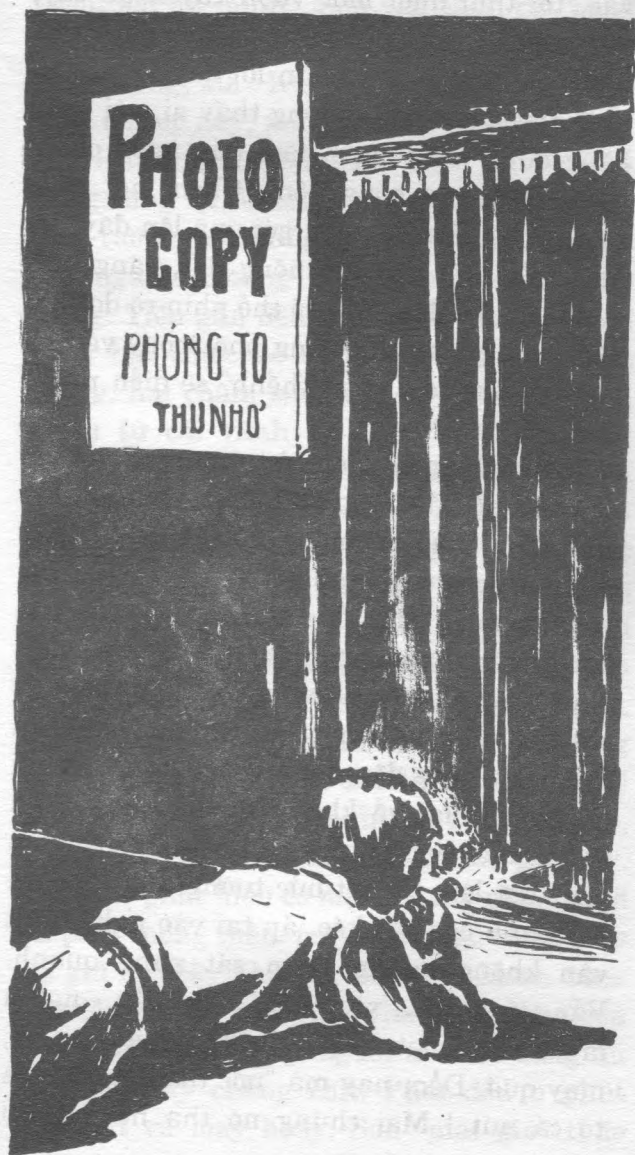
- Đây là cháu Đỗ Huy Sơn, người đã đưa cháu Bi bị lạc về với gia đình. Chúng tôi coi cháu Sơn là người khai sinh lần thứ hai cho bé Bi, nên đã quyết định nhận cháu làm con nuôi của gia đình. Nếu không có Sơn, không biết số phận cháu Bi nhà này đã ra sao rồi ! Chúng tôi tổ chức bữa liên hoan này, trước hết để cảm ơn cháu Sơn và tuyên bố chính thức trước họ hàng bè bạn nhận cháu làm con của gia đình, sau nữa muốn quý vị cùng chúng tôi ăn mừng cháu Bi tai qua nạn khỏi, gặp được ân nhân, xin quý vị nâng cốc...

Vậy là chờ họ hàng, thực khách tới đông đủ, bữa tiệc mãi hơn 8 giờ tối mới bắt đầu.

Ai cũng đến bắt tay, xoa đầu, chuyện trò hỏi han Sơn hồi lâu, nên cậu không có cách nào để thoát thác, cáo từ được. Cho đến khi khách khứa về trước, họ hàng lần lượt về sau, Sơn nhìn đồng hồ, đã hơn 10 giờ 30 phút rồi. Lại sẵn tác phong chủ quán karaôkê ở nhà, vả lại, "giờ mình đâu còn là khách của gia đình nữa" - con nuôi cơ mà - Sơn sẵn tay áo giúp mẹ bé Bi thu dọn bát đĩa cốc chén, rồi rửa bát, quét nhà, công việc hòm hòm thì đồng hồ đã chỉ 11 giờ kém 5 phút. Chưa hết, mẹ bé Bi còn cố nài giữ Sơn lại, đợi bà sắp sửa một chút quà bánh, hoa quả gửi mang về biếu bố mẹ cậu.

Sơn sốt ruột quá, sắp đến giờ Tùng "khển" hành động rồi, cái phương án nói với Minh "tổ cú" qua điện thoại lúc tối rằng sẽ chọn nơi đây làm "chốt" quan sát, chắc khó thể thực hiện được, vì chẳng lẽ lại "ngửa bái" nói với bố mẹ bé Bi công việc mình đang làm, còn nếu không, sẽ chẳng còn lý do gì mà ngồi lại bên cửa sổ nhà người ta cả.

Sơn "mặt già" nhận túi quà bằng vé mặt vui vẻ, nhưng trong bụng đang nghĩ cách giấu nó ở đâu để đi "đánh án" với đồng đội bây giờ đây. Cậu cảm ơn, xin phép, làm đầy đủ mọi thủ tục chào hỏi rồi vội vã ẩn mình sau gốc cây bằng lăng, lẩn vào bóng tối của những tàn cây. Thấy bên phía hồi trái hàng photôcopy, có một khoảng thụt

vào, tối thui dưới một vườn cây xoan tây, Sơn nhớ ra, bên phía ấy là cửa ngách của hàng photô. "Vị trí thuận lợi đây !", cậu ta nhìn trước ngó sau, không thấy ai, vội chạy bằng mình sang bằng năm đầu ngón chân, thoát biến vào bóng đêm. Chọn một chạc cây che ba, Sơn gác gọng gỏi qua lên đấy, rồi hạ mình ngồi thu lu xuống đất, căng mắt quan sát. Từ đây, Sơn có thể nhìn rõ dọc hai đầu đường, cửa nhà hàng photôcopy và mọi hành động của Tùng "khếnh" sẽ diễn ra lát nữa...

Nhìn đồng hồ điện tử trên tay, Sơn bấm đèn mặt số : đã 11 giờ 30 phút. Quái lạ, sao vẫn chưa thấy có mống nào đến nhỉ, hay chúng nó còn ở chỗ tập kết ?

Sơn nóng ruột, di chuyển ra gốc cây bên ngoài, gần hàng photô hơn. Cậu liếc mắt nhìn lên phía trên hàng cửa sắt, ánh đèn đỏ mờ mờ, hệt như hôm trước cậu đã thấy. Chỉ còn nghe tiếng động nữa thôi. Quan sát hai phía lân nữa, về khuya đường vắng tanh không một bóng người, rất nhanh, Sơn rón rén vượt lên, tới sát bức tường, lần lần đến bên cánh cửa sắt kéo, áp tai vào nghe, mắt vẫn không ngừng quan sát xung quanh. Vẫn tiếng "xè... xè... xet..." đều đều - nghĩa là nó đang hoạt động. "Không uống công rồi, may quá. Đêm nay mà "nó" tịt máy thì tên tò cả nút ! Mai chúng nó tha hồ mà chỉ

trích, lên án mình". Sơn yên tâm, rút về vị trí quan sát ban đầu.

Nhưng, kìa ! Khi đang trở lại cái gốc cây chạc ba lúc nãy, mắt Sơn chợt bắt gặp mấy ánh lóe sáng do phản chiếu đèn đường, cậu đứng sững lại, khom người xuống quan sát. Bên tường hồi hàng photôcopy, cách cánh cửa ngách khoảng 2m, có hai chấm sáng trắng. Tiến gần đến chút nữa, Sơn nhận ra bóng hai chiếc xe đạp mi-ni dựng ở chân tường, hai chấm sáng lúc nãy là ánh phản chiếu từ cái vành xe. Sơn "mặt già" suy nghĩ: "Chà, ắt hẳn là phương tiện chuyên chở "thơ đề" đây. Đêm khuya thế này mà vẫn để xe ngoài đường, "cáo già" thật, chắc để phòng có "động" là lấy xe tháo thân cho nhanh đây mà. Muốn gì thì gì, mình phải tìm cách vô hiệu hóa phương tiện di chuyển của bọn chúng đã". Sơn ngẫm nghĩ một lúc, rồi moi hết các túi quần túi áo, vẫn không tìm ra cái gì khả dĩ có thể thực hiện được ý định của mình, cậu nhìn ra xung quanh, trong bóng tối, chỉ nhìn thấy các gốc cây. Bỗng nó phát hiện có một gốc cây nhỏ, người ta phải chống thêm mấy thanh gỗ và ống tre để giữ cho cây khỏi đổ. Sơn lom khom bước tới, lần sờ lên chỗ giao nhau vát chéo của hai thanh cọc chống, người ta buộc bằng đủ các loại dây chằng chịt. Phải đến 5 phút kiên trì và loay hoay, Sơn "mặt già" tháo

được một đoạn dây thép dài đến nửa sải tay. "Tốt rồi ! Món này còn tác dụng hơn cả khóa càng cua là cái chắc" - nghĩ rồi cậu ta lại cúi thấp người, nhón chân tiến đến chỗ hai cái xe đạp. Nhìn quanh lân nữa, chắc chắn không có ai, Sơn bò đến bên hai chiếc xe, nhanh chóng thao tác...

Chắc các bạn chưa hiểu cu "mặt già" nhà ta làm gì với đoạn dây thép phải không. Xin tiết lộ ngay, Sơn "mặt già" mắch mồi mắch lợi dùng đoạn dây buộc chặt hai vành bánh trước của hai cái xe đạp vào nhau, chẳng biết đến bao nhiêu vòng dây, chỉ biết, khi đầu dây còn ngắn, Sơn chập xoắn lại, như người ta vắn néo dây dựng nhà vậy. Xong xuôi, Sơn phúi tay : "Thế này có mà chạy... xuống cống", rồi yên tâm tìm một chỗ kín đáo, chuẩn bị xem màn biểu diễn của Tùng "khểnh".

TÌNH HUỐNG KHÔNG CÓ TRONG GIẢ THUYẾT

Thêm mười lăm phút nữa trôi qua, Sơn "mặt già" lại sốt ruột bấm đồng hồ điện tử, màn số sáng đèn hiện lên dòng số 23.57 - nghĩa là chỉ còn ba phút nữa đã đến 12 giờ đêm. Đường khuya trên khu lấp ghép vắng ngắt, không một bóng người qua lại. Lũ muỗi dưới gốc cây tối bắt được hơi người thi nhau nhao ra trên tức Sơn "mặt già", đuổi trên mặt, nó lại đốt dưới... mông, đến là khó chịu. Mà sao giờ này vẫn chưa thấy bóng dáng tụi nó đâu cả ? Lòng dạ Sơn "mặt già" nóng ran lên, nó đưa tay vò đầu không biết đến bao nhiêu lần, mái tóc chải gôm chắc bây giờ mà trông thì buồn cười lắm, phải dựng ngược lên như búi rẽ gộc tre là ít.

Kia rồi ! Từ một khúc tối bên kia đường hai bóng người bước ra, một cao nghêu, một thấp tè, đúng là Tùng "khểnh" và Sơn "sọ". Thằng nhỏ đi trước, thằng lớn theo sau, trông mà tức cười. Chúng vận động nhanh qua đường, ập vào một chỗ tối, ngay trước

mặt Sơn "mặt già", cách độ tám chín mét. Ở đây, hai đứa chụm đầu thảo luận, hội ý cái gì một lúc, rồi lạ chưa, người tiến về phía hàng phôtô lại là Sơn "sợ". Còn Tùng "khềnh" ngồi lại chờ.

"Sao thế nhỉ, không lẽ chúng nó đã thay đổi kế hoạch?" - Sơn "mặt già" ngạc nhiên không hiểu ra thế nào nữa. Theo như đã bàn định, thì xạ thủ Tùng "khềnh" lãnh trách nhiệm hành động cơ mà! Sơn "mặt già" hồi hộp theo dõi. Lạ thế đấy, ngồi xem ông bạn đã nhắm mặt hàng ngày, chứ nào phải tên gian, hay là ai xa lạ gì cho cam, mà tìm nó cứ đập rợn lên thỉnh thoảng...

Gần đến hàng photocopy, Sơn "sợ" (hôm nay nó mặc bộ quần áo gì khác lắm, đen từ đầu đến chân), ngồi thấp xuống, rồi nhanh như cắt, toài người bò trườn trên đất như một con thần lằn, êm ru không gây tiếng động nào. Về khoản lặn lê bò toài, nhảy nhún dậm đá... thì có lẽ chẳng đứa nào bì nổi với võ sư "chíp hời" Sơn "sợ" cả. Nhưng nó bò ra đây làm gì nhỉ? Tay này có biết tí gì về "súng ống" đâu - Sơn "mặt già" càng ngạc nhiên hơn, nín thở theo dõi. "Con thần lằn" bò đến dưới cửa sắt hàng phôtô thì dừng lại, nằm dãn xuống như một đồng... giẻ lau ai vứt ra đó. Một tay "thần lằn" với xuống túi quần sau rút ra một vật gì, rồi giống như tư thế của các chú bộ đội nằm tập

bắn trên thao trường, nó đưa cái vật kia bằng hai tay lên mắt, ngắm...

Hồi hộp quá, mọi diễn biến xảy ra liên tiếp gây cho Sơn "mặt già" hết sự ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, làm nó không tài nào đoán trước được, chỉ còn biết tập trung hết tinh lực theo sát từng cử động tiếp theo của con "thần lằn". Vẫn trong tư thế nằm bắn súng, nhưng kỳ chưa, chỗ đầu ruồi của khẩu súng xuất hiện một con đom đóm, cứ lóe lên mấy giây rồi lại phụt tắt. Cứ như thế, đom đóm phát sáng vài ba lần, rồi không thấy đâu nữa. "Con thần lằn", như đã xong công việc, trườn ngược về lối nó bò đến lúc nãy, cách khoảng cửa sắt một cự ly xét thấy đã an toàn, "thần lằn" thoát nhóm dây, rút lui vào bóng tối, nơi cu "khềnh" đang ngồi đợi. Tất cả trở lại im lặng như cũ...

*

Trong khi Sơn "mặt già" vẫn chưa nghỉ ra bộ đôi Đông-ky-sốt và Sang-sô (Sơn "sợ" và Tùng "khềnh") định giờ ngón nghề gì, thì ở gốc cây phía ngoài, Sơn "sợ" - sau chuyến "đo đất" trở về, thì thâm vào tai chú xạ thủ :

- Mục tiêu cách đường khoảng 2,5 mét, ở giữa song sắt thứ 10 và 11 chiếu vuông góc vào, sát dưới đất !

Tùng nhíu mày hỏi lại :

- Có chắc chắn không đấy ? Nên nhớ chỉ còn mỗi thanh kẹo cao su cuối cùng, nghĩa là chỉ có quyền "bắn" một phát, trượt, là hết đạn luôn. Mà thứ cao su cà phê này, xẻ chia làm hai viên sợ không đủ độ dính... Từ nãy đã bảo rồi, cậu cứ tán mãi tán mãi đòi chén liên tiếp, nên bây giờ chỉ còn đúng một thanh duy nhất... Tớ không lo "bắn" trượt, chỉ sợ cậu cuống lên, "nhìn gà hóa cuốc" thì...

Sơn "sợ" quả quyết về chắc chắn :

- Tớ làm sao mà phải cuống, đấy, cậu chả vừa chứng kiến tớ trườn bình tĩnh, tự tin như giữa chỗ không người đấy thôi!

- Thì ai bảo cậu bò giữa chợ đâu, đêm khuya thế này chả là không người thì còn gọi là gì nữa...

Sơn "sợ" biết mình vừa ví von sai, gãi tai nói :

- Ủ, quên, là ý tớ muốn nói mình không hề cuống thôi...

- Rồi, không tranh cãi chuyện cuống hay không nữa, tớ chỉ muốn hỏi cậu có bảo đảm chắc chắn "mục tiêu" không đã ?

Sơn "sợ" nói chắc như đinh đóng cột :

- Bảo đảm ! Cứ "bắn" rồi sẽ biết...

Nghe Sơn nói vậy, Tùng rút thanh kẹo cao su cuối cùng, bóc bỏ vào mồm, nhai nhanh như... máy khâu. Sơn "sợ" thấy Tùng nhai hơi lâu, nhắc nhở về lo ngại :

- Từ từ thôi ! Cẩn thận kẹo thấy ngọt quá, húng lên, lại xoi gợn cái kẹo thì hỏng hết việc !

Tùng không nói không rằng, nhe răng nhe lợi nhai một chập nữa như thằng ăn khoán, rồi nhả viên kẹo ra tay, xé làm hai phần, lăm bắm :

- Không phải không tin cậu, nhưng "cẩn tắc vô áy náy", đề phòng vẫn hơn...

Tùng cúi xuống, lúi húi "chế tạo" một lúc hai viên đạn, dĩ nhiên là cả hai đoạn dây chỉ, rồi chuẩn bị "súng ống", sẵn sàng tiến đến "lô châu mai" nhả đạn. Xong xuôi, nó nhìn trước ngó sau, thắc mắc :

- Mấy đứa "cảnh giới vòng trong" biến đi đâu mà chẳng thấy tăm hơi bóng dáng thằng nào ? Kiểu này, không khéo hai thằng ngủ gật rồi cũng nên ! Thôi, cậu vừa cảnh giới vừa yểm hộ nhé, tớ xuất phát đây...

Tùng thoăn thoắt bước ra khỏi lùm cây tối, dáng thân nhiên như người qua đường. Vừa tới khoang cửa sắt hàng phôtô, cậu ta bước chậm lại (có lẽ nó đếm từng song sắt để xác định vị trí nhả đạn), đến gần khoảng giữa, bất ngờ nó cúi xuống như động tác "bụng" bài thể dục buổi sáng (y hệt cách nó

đã làm trong phòng hát karaôkê nhà Sơn "mặt già") giương súng bắn ngược qua hai chân, về phía sau...

Chẳng nghe thấy tiếng "bộp" hay "bẹp" gì cả, mà bên trong vọng ra một tiếng "Ài chà !" khe khẽ. Ở hai gốc cây cách nhau không xa, hai cu Sơn giật mình, lo sợ : "Chết cha ! Nó tương đạn trúng ông chủ rồi ! - tình huống này chưa hề được đặt ra trong phương án... Làm thế nào bây giờ ? Không khéo thì lộ hết..."

Mời các em đón đọc tập tiếp theo :

"VỤ ÁN CÁI MẶT NẠ"

MỤC LỤC

- 51- Chuyên án còn mắc nợ**
- 52- Các trình sát bình thơ... đề**
- 53- Phát hiện nhờ... đưa trẻ lạc**
- 54- "Siêu xạ thủ" trở tài**
- 55- Hai chiếc xe đạp...
đánh bánh vào nhau**
- 56- Tình huống không có
trong giả thuyết**

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ C21

Bộ truyện dài nhiều tập

Tác giả : LÊ TẤN HIỂN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

4 Tổng Duy Tân - Hà Nội

Tel : 8.252916 - 8.257063

Chịu trách nhiệm xuất bản :

ĐỖ NINH

Biên tập : PHẠM QUỐC TUẤN

Bìa và minh họa : LÊ VĂN HIỆP

Trình bày vi tính : OANH ANH

Sửa bản in : Tác giả

In 3.000 bản khổ 10,5x18cm. Tại xí nghiệp
in Bộ LĐTB Xã hội. Giấy phép xuất bản
số 102/CXB ngày 11 tháng 3 năm 1996.
In xong và nộp lưu chiểu tháng 9-1996.